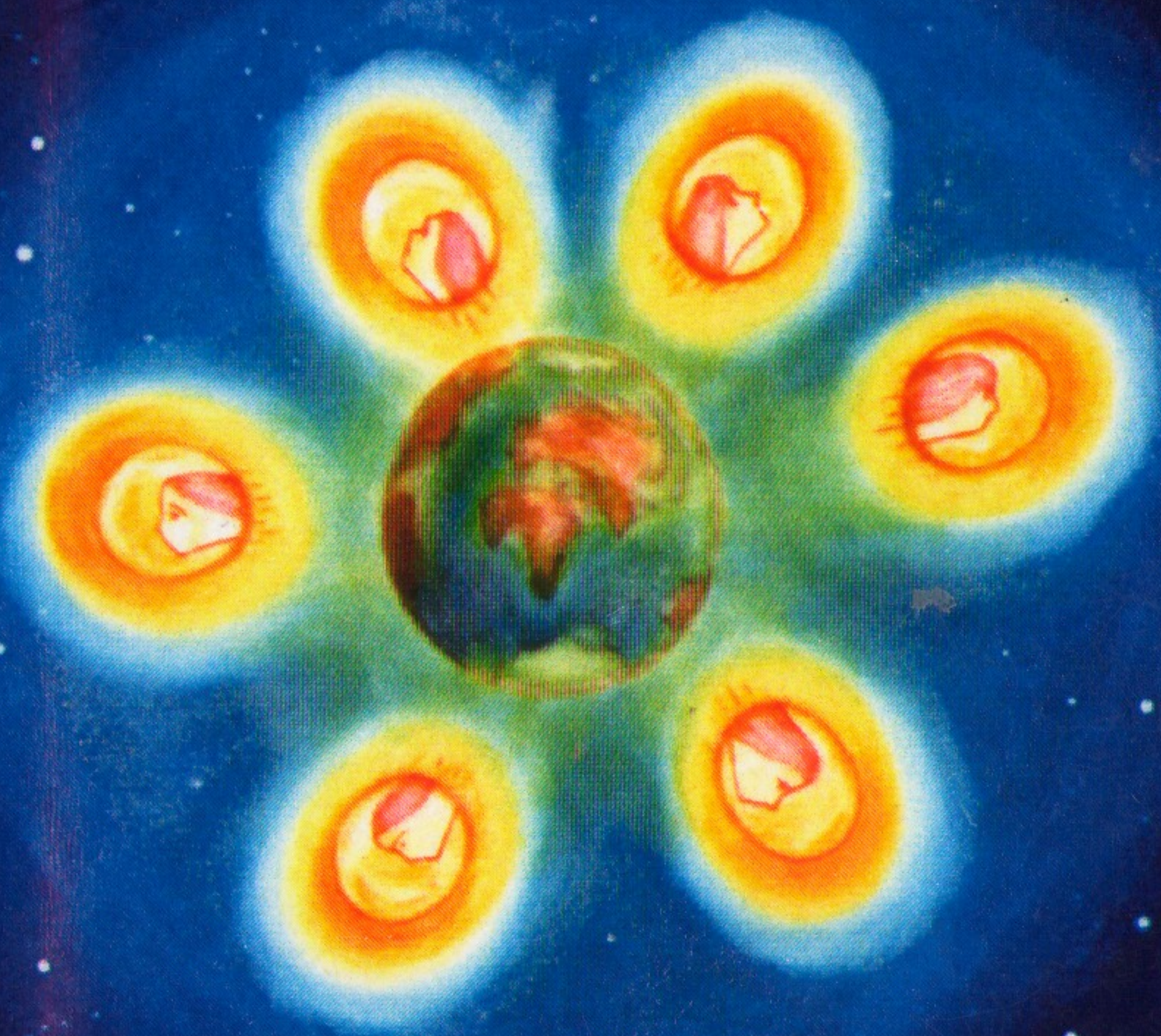
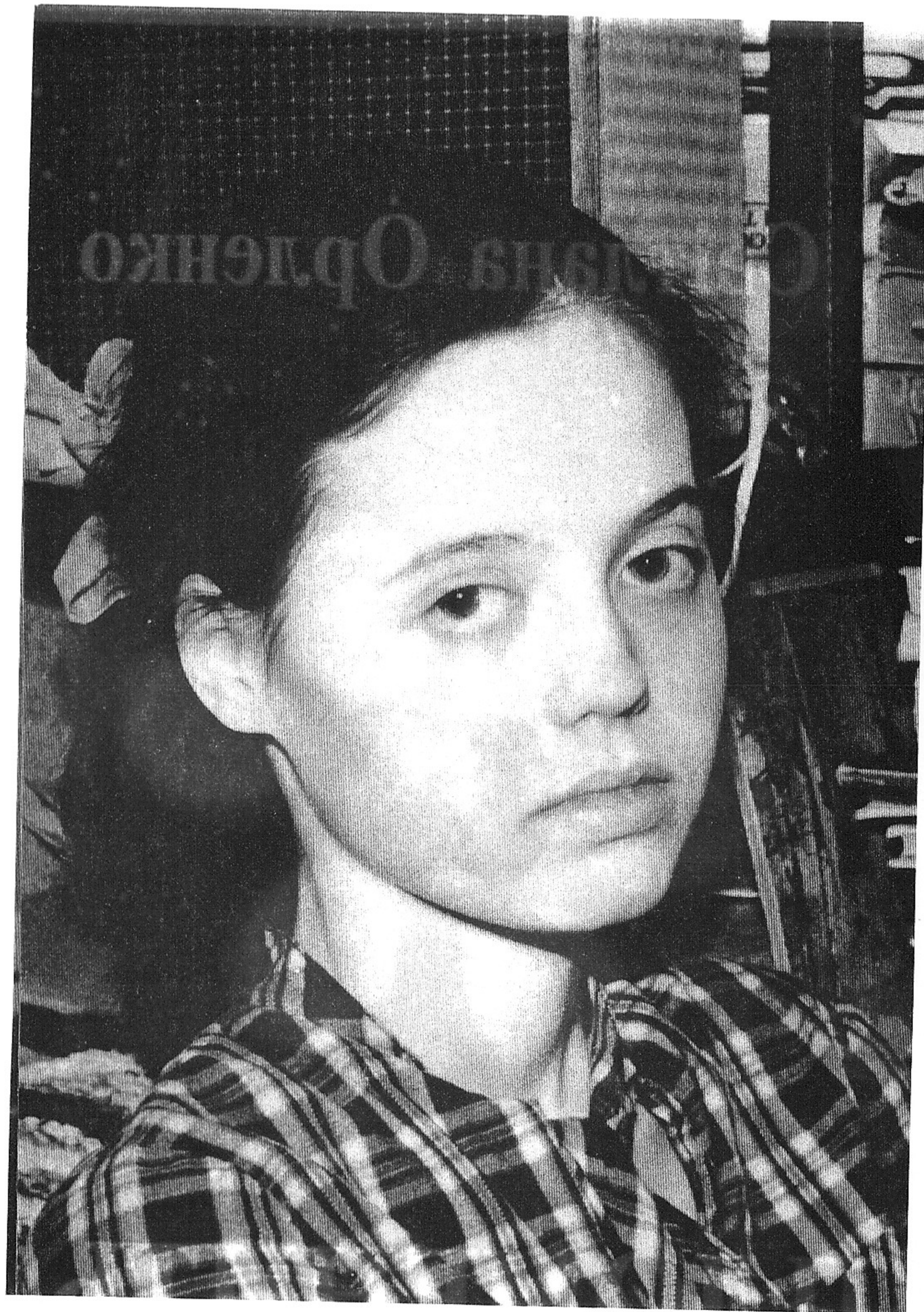

Світлана Орленко

ПЛОМЕНИТЬ
ОРІОН

Світлана Орленко

Світлана Орленко

ПЛОМЕНИТЬ ОΡΙΟΝ

*Збірка поезій
93-98 рр.*

м. Запоріжжя
1999 р.

Видавництво ВАТ «Мотор Січ»

ББК 84 Р6-4
О-66
УДК 882.091-93

Автор висловлює сердечну подяку генеральному директору, голові правління ВАТ «Мотор Січ» Богуслаєву В. А., помічнику генерального директора ВАТ «Мотор Січ» Сухому Я. М., видавництву ВАТ «Мотор Січ» за надану фінансову підтримку видання, усім друзям — Н.М. С'єдіній, О. Сапуненко, Н.Г. Оганесян, О. Артеменко за щирі і дієву допомогу у виданні цієї книги.

Дебютувала Світлана Орленко в 12 років поетичною збіркою "Свіжий вітер" (1993 р.). Потім, "як ластівки з гнізда, випурхнули" її книжки поезій українською та російською мовами - "Мета", "Шукай в собі весну", "Добра вість" і дві книги прози - "Мазетро" (рос.м.) та "Планета фей" (укр.м.).

Збірка поезій "Пломенить Оріон" (вірші 93-98 рр.) несе в собі експресію й несподівані повороти думки, проникнення в найпотаємніші куточки людської душі, духовність, осмислення вічних проблем буття та взаємозв'язку в біоритмах життя людини, природи і Космосу.

Вірші юної поетеси полонять тонким ліризмом, особливим баченням світу, незвичайно духмяною, барвистою мовою, що дихає свіжістю і гармонією, розмаїттям почуттів, в яких гостро звучить переживання за стоптану квітку, за ображену душу, за майбутнє всієї Землі. Життєдайна сила її чарівничих поезій впливається снагою в зболілі за Красою серця.

О 4803010102-000
99

© С.Г. Орленко, 1999

ISBN 966-7108-19-8

1993р.

* * *

Розквітли яблуні сузір'ями рожевими,
Весняні мрії незабудками зійшли.
І рвійно джмелики вже в'ються над деревами,
Які весні блага знамення зберегли.

Степ весь у мареві п'яних квіткових подихів,
А світ — зелений, в крапельках конвалії,
У безлічі бджолиних волохатих дотиків,
У кришталевій формі досконалості.

Вже вечір напливає на притишені садки,
Гаптовані барвистістю травневою.
Спалахують нестримно і хупаво зірочки
Тремтливими вогнями яблуневими.

* * *

Вигравали вогнями зірки,
Мов мережані спокоєм квіти.
Простягались до неба гілки.
Все наповнилось подихом літа.

Міжпланетним вогнем на землі
Розквітає десь папороть в лісі,
Стережуть її мавки у млі...
А на хмарці висяює місяць.

Розтягнулось село над ставком,
 Ніби стрічка святкова широка.
 І видзвонюють трави сюрчком,
 Тонуть в місячнім світлі глибокім.

Солов'я оксамитовий спів –
 Над Дніпром, золотий,
 філігранний,
 Він торкається тихих полів
 І викрешує в небі світання.

* * *

Скрізь, де око лиш сягає, –
 Майоріє степ.
 Сонце барви всі вбирає,
 Як космічний Феб.

Лине жайвір, то – музика,
 Лине і співа.
 Серед степу плине річка,
 Дзюркотить вода.

І у променях злотистих,
 У срібній воді
 Тануть спогади імлісті,
 Вічно молоді.

Наді мною небо синє
 І червонеє.
 Небо чисте України
 І бездоннеє.

* * *

Сніг іде сніжинками-слідами,
 Проліта, мов безліч срібних крил.
 І велична казка осідає
 На охайні простори полів.

Мерехтять на холоді сніжини.
 І шеренги спогадів стрімкі
 З них здуває вітер, мов пушини.
 Пада сніг і здогади лункі.

З лука цілиться морозний вітер,
 Випускає сотні сніжних стріл.
 Прозорінь обличчя нишком витер,
 Знов пірнуть у сніг не захотів.

Скоро вже весна землі торкнеться,
 Засміються в зелені ліси.
 Зорепадний пролісок проб'ється
 До життя, буяння і краси.

* * *

Дощ шарпає клавіатуру даху,
 Гуде натужно вітер-ураган –
 Тополю хоче він зламати, невдаха,
 Вступивши з нею у нещадний тан.

Покликавши на поміч навіть друзів,
Він не шкодує сил для боротьби.
Всі налітали на тополю в лузі,
Вона... стояла. Чухали лоби.

Гроза на конях-блискавицях мчала,
Дощ наздогнать її ніяк не міг.
Стомившись, сонце підняло забрало –
День-лицар наступав і переміг!

Вітри і засоромлені, і винні
Тополі вибачались за "труди".
Вона всміхалась їм і світлій днині
І поривалась в небо, як завжди.

ХУРТОВИНА

Об'явилась хуртовина,
Як завіса вікова,
Затремтіла враз пташина,
Стрепенулись дерева...

Зорі в вихорі крутились,
Розсипали щедро сніг.
Линув час. Світанок білий
Заховав тихенько їх.

ВИХОР

Вихор увірвався в тишу,
Налетів шалено,
І розвіяв спокій в нішах,
Загули сирени.

Вихор вертиться, кружляє, –
Справжні буревії!
Спокою ніде не має,
Також і надії.

Народився вихор буйний
У степах далеко,
Де скакали сарни чуйні
І кружляв лелека.

Із далекого дитинства
Прагнув він свободи:
І ламав, щоб не спиниться,
Грізні перешкоди.

Линув він по світу прудко,
Правди ж не знайшов...
Не потрапив і на вудку –
В небо він пішов!

* * *

Незнайомка пройшла гомінкими полями
В голубому плащі з блискавиць.
Промайнула, як вітер весняний, степами,
Привітала карпатських косиць.

Як красуня казкова, струнка і граційна,
В неї очі – стійка голубінь.
Поспішає дорогою прямолінійно
До незнаних часів, поколінь.

Незнайомка всміхнулась духмяному вітру,
До плаща приколола шалфей.
Узяла подарунки розкішного літа,
Звідусіль що приймало гостей.

Проспівала козацьку незайману пісню...
...І раділа трава, де пройшла.
Між заводів і труб почувалася тісно –
То Свобода всесвітня була.

ЧАС

В вінок стобарвний заплелись роки,
Неначе в той, який носила Геба...
Немов краплини, котяться зірки
З продмуханого чистим вітром неба.

Життя – це дивовижний маскарад...
Народжуються спогади у тиші.
Із тих років, що вже пішли назад,
Час-літописець мемуари пише.

Повстання, війни, процвітання, мир,
На синьому небесному папері
Записується музикою лір
Минуле і сучасне – наша ера!

ХМЕЛЬНИЧЧИНА

Там, де хмари
Єднаються з землею,
Там, де орлині степи,
Там, де знайомі Стожари
Урочисто зорять з висоти,

Між двома чарівними річками,
Що крізь товщу віків протекли,
Ця земля розгорнулась степами,
Що козацькі скарби зберегли.

Там Летючий козак пропливає
На вогненнім коні уночі,
Він велично усе споглядає,
І від Тайни у нього ключі.

ДЕНЬ ЗЕМЛІ

Ніч заблукала у ранковім світлі,
І жук ворухить вусиком здивовано.
Метелик розправляє крильця літа,
М'якеньким шумом та вітрами ковані.

І пролетів світанок метеором...
Такий давно знайомий запах полину
Завис, невидимо-гіркий, над бором,
І день летить у неповторну далину.

І бризки жита б'ють з життя фонтана,
В пінявому потічку блискає форель.
Кричать птахи, а дзвоники: піано!
Небес симфонію співа віолончель...

А краплі сонця райдуга збирає,
І небо мелодійно дзвонить десь у даль.
Ніхто з людей секрет століть не знає –
У вічнім Космосі Земля – лише деталь...

ГЕНІЙ

Хто духом сильний і могутній?
Хто слова розпізнав секрет,
Барвінковий і незабутній?
Лише поет!

А хто у ніч тривожну гнаний,
Зігнувшись, дописав куплет –
Пекла в душі народна рана?!
Це він! Поет!

Ніхто не чув, коли рушали,
Як квітів задзвенів дует, –
Вони в солдати проводжали,
Почув поет.

І в тій неволі клятій, лютій –
Його слова, мов фальконет, –
Не міг нічого він не чути,
Бо був поет!

Шеренги, муштра, катування,
Весь день кричать: "Постройсь! Вперёд!"
А потім – тихо все, смеркання...
Не впав поет.

Завжди, крізь сльози, щастя й муки,
Усе життя – нестримний лет...
І жертва ця – задля науки!
...Вернувсь поет.

Життя все – болем оповите,
І скрізь – жорстокості замет.
І не дожив уже до літа,
Помер поет.

Між видатними іменами,
Що з всіх усюд, з усіх планет,
Над нами виграва зірками
Тарас – Поет!

Шевченко завше, завжди з нами...
Стою й дивлюся уперед,
Бо на стіні – святої гами
Його портрет!

ЧЕКАННЯ

Ось дощ пройшов, і нудяться калюжі,
Обтрушується сірий горобець.
На сонці стогнуть вже сніги недужі,
Природа – нерозкритий ще ларець.

А сині бризки – перли, самоцвіти...
Ой, це невже троянди на снігу?
Та ні, це сонця промінь із блакиті
Торкнувся ненароком на бігу.

...І пролітають спогади печальні...
Але природа не сумна, о ні!
Ніколи сонце не сурмить востаннє!
Його комахи бачать уві сні.

А я в своїй уяві бачу жито,
Смарагдові дерева і траву...
До літа ще природі довго жити,
А я його вже бачу наяву.

ЛЕГЕНДА

Давно було шістнадцяте століття,
Немовби ураган. І лячно час
Ховався від навали лихоліття.
Пропахли димом і війною квіти,
Бо землю орди шарпали не раз...

На конях козаки. Все б'ють копита.
Попереду – мов зірка, отаман.
З-за обрію, немов лавина, швидко
Котились турки. Треба шанці рити,
Бо скоро буде тут кривавий лан...

Отаборились турки незабаром,
В них табір, як в ліневих попелиць.
Яким перемогти тут можна чаром?!
Слов'ян лиш жменька... Ворогів же – хмари
Байдужих, лютих, отупілих лиць.

І чорна ніч знеможено запала...
На поле бою вибігла метка,
Неначе вітровій, косуля. Знала –
Тут буде славна січа. Мабуть, рало
Не скоро поведе отут рука.

Стояла непорушно і незламно,
З очей скотилось дві тремкі сльози.
І зникла, простоявши аж до ранку.
По полю буйно розрослись кульбабки,
Медовим ароматом повні – з сліз її.

Прокинулось козацьке військо рано,
Звелися й ненажерні вороги,
Схотіли козакам "віддати шану",
І рушили, як сарана, погані...
Та раптом повклякали до ноги...

Бо дивний запах вдарив туркам в носа,
Помітили вони малі "сонця"!
І одурманеним їм повертатись довелося...
А на кульбабах виступили роси,
Слов'янам до вподоби квітка ця.

Втікають орди геть від аромату,
Знетямився від гніву сам султан,
Бо всі його слухнянії вояки
Не чули повелінь його од ляку,
Нікому не наносили вже ран.

Перемогли не вороги – косуля
І квітів незбагнений аромат.
Сміялась тихо в небі сонця куля,
Кувала щастя козакам зозуля –
Кульбаби принесли і мир, і лад...

ДОЛЯ

На землю яблуко упало,
Нікому зовсім не потрібне.
І, посміхаючись, лежало –
Усе йому й далеке, й рідне.

А вітер шарпав різнотрав'я,
І яблуко узріло квітку,
Укриту сонця золотав'ям,
Що називалась маргаритка.

Вона була така гарненька!
"О дивна квітко, подружیمось!"
Та заперечила тоненько:
"Не хочу – з підозрілим кимось".

Пройшло вже декілька світанків,
А яблуко усе котилось:
"Хоч я таке і безталанне,
Та Квітка-Друг мені вже снилась!"

АЛТАЙСЬКИЙ СВІТАНОК

На луках царську голову здійсмає лотос.
Після зірчастого страшного урагану
Народжується знов осяйна квітко-нога –
Це ля-бемоль мажор пробуджує світанок.

Вогненно в горах зацвітуть квіток сузір'я,
Націлиться у небо кедрова рапіра;
І в ріки звуки, мов пташини, зронять пір'я,
Що задзвенить Шопеном в тишині ефіру.

Спускаються на літаку соньки-години,
І крутяться на каруселі неба трави.
Вітає блиском сонце радісна краплина,
І прокидаються турботи, сміх і слава.

* * *

Гості неба вічно-величаві,
Філософський спокій в вас живе.
Невластивий смуток вам, печалі –
Почуття по небу не пливе.

І землі, і сонцю служать хмари,
Споглядати їм доручено.
Небо – це незаймані гектари,
Лиш природою приручені.

Волі в вас симфонія і ода,
Дивитесь і дивитесь згори...
І іде незламная свобода
Через ріки, і ліси, й яри.

МОРЕ

Вітер тихо віє з моря,
Нахилились паруси.
А на дні морському – горя
Затонули голоси.

Вітер хвилю підіймає
І доносить до землі.
А на дні усе зітхають
Затонулі кораблі.

Чайка в небі тихо лине,
Сонечко веселе сяє.
На поверхні радість плине,
Унизу снують печалі.

Споконвіку і довіку
Море – символ є життя:
Хвиль пливе, пливе без ліку
В вічність і у небуття...

МУЗИКА

Кришталево-чисті звуки...
Флейта, урочистий орган,
Труба та сопілка, сурна,
Трембіта, арфа, торбан.

Музика – цариця світу.
Кобза, бандура, ліра,
Скрипка, віолончель та альт.
Піаніно, мандоліна...
Звуки плинуть, плинуть, плинуть...

* * *

Стрімко плине ріка,
Зеленіють ліси,
Небо чисте, прозоре, блакитне.
І тополя струнка
Серед тої краси
Височіє на кручі привітно.
Пролітає орел
В високості срібній,
Із карпатської знявшись вершини;
Між незайманих скель
Ллються вільні пісні,
В них минуле й майбутнє України.

ЗИМА

Сніг танцює і танцює
Танок вічний сніговий,
І сніжинки все пустують:
"Вітре-Вітровію, вій!"

Густо-густо сипле снігом
Чудодійниця-зима,
Швидшає все танець білий –
Скоро літо? Та дарма!

Наша влада, наша сила,
Зараз-бо сніги, зима!
Сипле, сипле снігом білим
Віхола. Тепла нема!

Хуга, віхола, завія
Всіх прогнали по хатах,
Запросили Вітровія,
Хазяйнують по лісах...

Сніг танцює і танцює
Танок ніжний, сніговий,
Здавна-бо зима мудрує,
Щоб створить порядок свій.

* * *

Ясне небо та зорі,
Ви, волошки й цикорій,
Ти, Дніпре коханий,
Ви, чайки, що зрання
Співаєте пісню,
О, так ви прекрасні!
Ви, Весно, ви, Літо,
Сережки берези,
Кульбабки весняні
І ряснії квіти...
О, як ви прекрасні –
Не зможу забути.
Не зможу забути
Те бачене, чуте...

ВЕСНА – ЦЕ РАЙ

Весна – це рай.
Чудові барви,
Вода весела хлюпотить,
І ліс уранці весь дзвенить
Пташиним співом.
Природа навесні – це диво,
Весна – це рай.

ЗАБУТЕ (тіні)

Гортаю непомітну книгу тіней на блідій стіні –
Всього тут стільки занотовано за роки...
Повільно, гордо пропливають силуети мовчазні,
У всіх карбуючи свої безсмертні кроки.

Так, постаті ці вічні, незнайома відчаю їм мить,
Та тільки не позаздриш їхньому безсмертю –
Не полетять мінливими птахами у схвилену блакить,
Не зважаться і стать на чесний герць зі смертю.

І не відірвуться ніколи від спокійної стіни –
Ці тіні справ, думок несуть людські турботи.
А люди, що живі, чекають ще новітньої весни,
Щоб знов продовжити нескінчену роботу.

ВОДОСПАД

Вода тріпочеться, мов птиця,
Злітаючи униз невпинно.
І примостилась попелиця
На безнадійному камінні.

Несе його вода шалено,
Мов кінь-мустанг той індіанський,
Несуть, несуть і мчать сирени
Приречених колону бранців.

А водоспад-орел клекоче,
Сміється невблаганно й плаче...
І виринають звуків очі,
Танцюють круговерті, скачуть.

Спливає музика каскадів,
Віолончель, фортепіано
Почуєш в прірві водоспаду,
Величність блискавок органа.

* * *

Кульбабо мила, миротворче зілля! –
О, скільки сонць вродила на землі!
Тебе таку забути неможливо –
Духмяну, чисту, вітряно-мрійливу,
Від всього серця віддану весні...

НЕБАЙДУЖІСТЬ

Крізь пил міський, безжальний дим і бруд,
Крізь невгамовний ряд звичних споруд,
Крізь блиск багатства й слави золотий,
Крізь спокій, милий серцю і зручний,
Зумій в долонях все життя носити
Волошчиного полум'я блакить...

1994 р.

ЗГАДКА

Весняний вітер...
Тихий шепіт злив.
І струни сонця лагідно-веселі.
І іскри-квіти
Зоряних садів,
Що стукають до кожної оселі.
Вологе листя
Й росяна трава,
І перших блискавиць стрункі атаки.
Лісів транзистор,
Співи і слова,
Та вранішнього сонця віщий факел...
Згадались квіти,
Чемний шелест крон,
Високе небо кольору свободи.
Весняний вітер...
Це, здається, сон?
Ні, то весни далекий теплий подих.

ЛІТО

Йде Літо синьооке по Україні.
Приносить дзвін натхненної роси
І зграї хмар граційно-лебедині,
Замріяні пташині голоси.

І знову рай на кожному листочку,
І чисте свято зелені й краси.
Радіють сонцю золотаві очка
Медової смугастої оси.

Ласкава, ніжна райдуга іскриться
І зустрічає Літо молоде.
Вона одна лиш знає таємницю,
Що Час красуню Осінь приведе.

* * *

Перепілки пахнуть полем.
Наливаються жита.
Вітер жваво в книзі долі
Сторінки перегорта.

І проносяться над ланом
Оksamитові дощі,
І шумить яскравий ранок
В сонцетканому плащі.

Стяг тополі майоріє
У розгонистих хлібах.
Непорушно височіє
І вдивляється у шлях.

Не обізветься ні словом,
Лиш чекає з року в рік.
Давня Тайна їй відома –
Вже згубила й часу лік...

Все просте – воно й безмежне.
Вся природа є проста.
Жито звичне і тутешнє,
Та складна його мета.

Перепілки пахнуть полем,
Пахне зорями трава.
Пахне мрією тополя
І очікує жнива.

*"Что же людям пошлю, пожелаю я?
Вечных поисков, вечных находок."
О. Ауновская*

НОВОРІЧНА НІЧ

Цокає звично годинника серце сталеве.
Тануть в чеканні хвилини, як цвіт яблуневий.
В спалахах зір, що спливають у Вічність мінливо,
Чую буремні, студивні, незнані мотиви.
Року Нового Зоря обліта небокраї,
Світлі мережить думки – кришталевії зграї.
В них поривання душі і вогонь негасимий –
Те, що з людини звичайної робить Людину.
В зустрічі Року Нового свята таємниця –
В ній щось важливе, величне, прекрасне іскриться...
Долю вам, люди, бажаю кувати стоїчно.
В Космосі вічних шукань вам і знахідок вічних!

* * *

Мрію про те, що колись після зливи
В небо орлине велично зійду,
Райдуги шляхом безмірно красивим
В день незабутньо-легкий перейду,
З світом зіллюся у ціле, єдине,
Гостро відчую безмежність його
Й те Неповторне, що є невловимим –
Богом, Початком й Кінцем усього.

* * *

Напни душі своєї паруси,
Якщо ти хочеш йти в світи далекі.
Візьми красу й терпіння у лелеки
І краплю Сонця людям принеси.

МЕТА

Потрібно мати стійкість і відвагу
У вирі несподіваних подій,
Учитись зберігати рівновагу
І по уламках втрачених надій
Йти в майбутнє.

Щоб жити в прийдешнім, треба бути
чесним
Та спрямувати дух до боротьби.
Йди вперед! Усі наступні весни
Прекрасне, світле принесуть тобі –
Скарби прозріння.

* * *

А рік спливає
Річкою до моря,
Усім рокам
Минулим навздогін...
Важкий це шлях –
Крізь урвища та гори
До Абсолюту
Вічний перегін.

Роки пливуть
Невтомно й безупинно,
І їх мета –
Це прокласти шлях
До тих років,
Яким не стане спину,
Що будуть плинуть
В Вічність після нас.

* * *

Як знайти ті слова,
Щоб торкнутись душі
І збудить від видінь неправдивих?

Де узяти права
Розказати тобі
Незнайомі для тебе пориви?

Де довір'я межа,
Чи повіриш мені,
Як збагнеш незбагненне для тебе?

Де довір'я межа?
...Тонуть дні-кораблі
В нескінченному хмарному небі.

Як сказати тобі
Незнайомі слова,
Як збагнеш незбагненне для тебе?

Як сказати тобі,
Де узяти права,
Щоб розкрити для тебе все небо?..

ОСІННЄ ПРОЗРІННЯ

Неперевершений профіль тополі
Гостро врізається в схмарену синь,
Вносячи свій несподіваний колір
В чисте сплетіння блакитних промінь.

Жовте й блакитне... Це ж прапор України!
Скільки на ній проживе поколінь –
Хай пам'ятається кожній людині:
Прапор, Природа – а символ один.

НА ЩАСТЯ (пісня)

Пошуки, змагання, вічне сподівання, –
Летимо у Вічність ми шляхами зір,
Пошуки, надії, вічні буревії –
Все тривожим ними неземний ефір.

Приспів:

Хоч на мить схопити ми б хотіли щастя,
Як метелик в чарах коло ліхтарів,
Лиш вогненним духом це нам всім удасться,
В світлому стремлінні досягнем зорі.

Істину народам генії знаходять,
Шукачі незламні – щастя досягли.
Істину високу устремлінням оком
Вгледіли, збагнули й людству донесли.

Приспів:

Хоч на мить схопити ми б хотіли щастя,
Як метелик в чарах коло ліхтарів,
Лиш вогненним духом це нам всім удасться,
В світлому стремлінні досягнем зорі.

Досі ми не знаєм, що в житті шукаєм, –
В чому ж щастя наше? Та невже в грошах?
Досі незбагненне, дивне і знаменне...
В Космосі розгадка: безкінечний шлях.

Приспів:

Хоч на мить схопити ми б хотіли щастя,
Як метелик в чарах коло ліхтарів,
Лиш вогненним духом це нам всім удасться,
В світлому стремлінні досягнем зорі.

Нелегка дорога до знання порога,
Будем вічно вчитись – щастя нас знайде,
Нелегке завдання – вічне пізнавання,
Та якщо не схибим – світ новий гряде!

Приспів:

Хоч на мить схопити ми б хотіли щастя,
 Як метелик в чарах коло ліхтарів,
 Лиш вогненним духом це нам всім удасться,
 В світлому стремлінні досягнем зорі.

ЛІТО МОГО ДИТИНСТВА

Розквітло сонце в небі неозорім,
 Проміння пелюстками підняло.
 А хмари в'ються в висі прапорами,
 В них ластівки сміються й п'ють блакить.
 Стрункі черешні в зеленом морі
 Хитають віттям, нібито веслом.
 Мчить горобець щодуху над кленами,
 Немов живий моторчик, він хурчить.

Йде по дорозі літо кучеряве
 І діловито позира на світ –
 Роботи ще багато закінчити,
 Та треба встигнуть до кінця пори.
 Тут шелестять так невгамовно трави,
 А недалеко від старих воріт
 Скрадається кущами тихо вітер,
 Ховаючись від шуму дівчорі...

НАТХНЕННЯ
ДЖЕКА ЛОНДОНА

Тиша має бузковий колір
 В золотистому надвечір'ї.
 Квітне казка у ній поволі,
 Диво-пташка із синім пір'ям.

Чарівливо пливуть хмарини,
 Незалежно зникає сонце.
 Вечір приви́дом тихим лине,
 Відчиняє зірки-віконця.

Казка виросла в тиші синій,
 Таємниче знялась і зникла...
 А в дарунок лишився іній
 Та ідея про Біле Ікло.

НАСТІЛЬНА ЛАМПА, ВКЛЮЧЕНА ОПІВНОЧІ

Стрибнули геть від лампи тіні,
Вмостились затишно за шафою.
Прокинувшись, зітхнули стіни,
Які вві сні літали птахами.

Фіранки знічено гойднулись.
Годинник, цокнувши здивовано,
Спинився, й дім у тишу вулиць
Пірнув, мов коник непідкований.

Тут телефон розплющив очка,
Кумедно зиркнув, набурмосився –
Хоч спав в найдальшому куточку,
Та світло лампи потривожило.

Враз кнопку хтось натис, і тіні
Назад шмигнули, позіхаючи.
Все заспокоїлось, лиш стіни
Про щось ще мріяли, зітхаючи...

* * *

Вкладає Ніч у двері Таємниці
Оманливо-сріблясту зірку-ключ.
Торка їй Вітер коси-блискавиці
Та поправляє місяця обруч.

Ось відчинились двері віковічні,
І Ніч пірнула в тишину м'яку,
Хвилясту і рухливу, наче річка,
Де Рік сидів у льодовім вінку.

Йому вона сказала лаконічно,
Порушивши сміливо тишину:
"Зима не може існувати вічно,
Я вже втомилась кликати Весну."

Поглянув Рік на Ніч, що всю
вмістила
Безмежність і напруженість думок,
Й сказав Весні, що поруч променіла:
"Вже для Зими завершується строк".

Тієї ж миті розступились хмари,
На небі заискрилось безліч зір.
Старий Мороз розтанув, наче пара,
Почав тікати Холод, ніби звір.

Ніч віддала ясному Року шану
І вдячно посміхнулася Весні,
А десь, неначе Паганіні, Ранок
Сміявся і плакав на одній струні.

В'ЯЗЕНЬ

Променів леза, мов блискавки думки,
Пальма зелена на сонячнім тлі.
Віти в яскравих легких обладунках
Прагнуть стрибнути й втекти від землі.

Вікна – не обрій! Шовкові завіси,
Стіни чужі... кольорова тюрма!
Думає пальма про врунисті миси,
Море хлюпає, що їх обійма.

Люди проходять і гадки не мають,
Що відчуває рослина німа.
Їм це розвага, краса незвичайна...
Мріє, що стелю вона пролама!

В'язень цей знає ціну перемоги,
Подих свободи і щастя своє.
Тільки не може пробити дорогу...
Жаль, як в неволі безцільно згниє.

* * *

Душу пронизує вітер холодний,
Листя лапате і гостре летить.
Знов заглядаю в осінню безодню –
Світлу, ще чисту тривожну блакить.

...Вже над землею спливають тумани,
Місяць суворо ховає лице.
Пізно займається стомлений ранок,
Сонця вкриває за хмари кільце.

Сіро, безбарвно, – де ж листя яскраве?
Зникли осінні дари, кольори –
З'явиться грудень студений небавом...
Довго чекать весняної пори.

ЕЛЕКТРИЧКА

Зелений перестук коліс
У спалахах трави...
Летиш вітрам напереріз –
Квіт променя зірви!

Він б'ється в руки, наче птах, –
Носи, мов талісман!
Не обпікає душу страх,
Як в мандрах твій талан.

Лягають рейки під експрес
Під перегук свистків...
Твій вутлий жаль навіки щез
Із нетрів звичних днів.

Ти - мандрівник. А не – корсар.
Слабкому ти слуга.
Тебе дорогою до хмар
Веде знання жага.

Ламає промені вікно,
Недійсні міражі,
Кружляє днів веретено,
Що кличуть, мов стрижі,

У даль, у вись, в кипучий вир
Священного буття,
Де тільки правди еліксир
Відкриє смисл життя...

Двигун нуртує голосний.
...Тривожний стук коліс
І серця – вічно молодий –
Волошкою проріс.

У пам'яті минулих літ
Ти все летиш між хмар.
Старіє тіло – сателіт
Душі... А дух – цей жар –

Лишивсь стійким, не згас в вітрах,
В морозах не прочах.
Лиш мудро світиться в очах,
Як синій-синій птах.

Коли почувеш перестук –
Далекий гук коліс,
Навіки врослий в серце звук –
Всього на мить спинись!

* * *

Хочу лишитися юнкою
 З крилами ластівки,
 Долю писать візерунками
 Неофантастики,
 Не заблукати у прерії
 Часу прегострого,
 І розпізнати критерії
 Білого Острова;
 Вічно боротися з пусткою
 В душах – пізнаннями,
 Правди ясною пелюсткою,
 Мрії вітаннями.
 Хочу лишитися юнкою
 Вічно натхненною.
 Сни вишивати малюнками
 Срібнопісенними.
 Повнитись радістю зустрічі
 З зоряним генієм,
 Слухати думки златоустого
 Мудрого вченого;
 Землю од вибуху стримувати
 Серця бандурою,
 Зблизить Галактики – стимулом
 Людства – Культурою!
 Хочу лишитися юнкою
 Вітру космічного,
 Всіх ошчасливить дарунками
 Непересічними!

* * *

Хмари – волосся ночі.
 Хмари – це крила часу,
 Висі незмінні очі
 В радісних снах Парнасу.

Дивиться в небо липа,
 Дихає вітром чистим.
 Тінями шлях посипав
 Липень смагляволистий.

Дерево – пісня стигла,
 Має зелений почерк.
 В жилах століть застигла,
 Сонцем з тих пір тріпоче.

Рветься гарячим словом
 В далеч гінку під грози.
 Юриком* теплим знову
 Б'ється в лунці морози.

Як же звільнити пісню,
 Скриту од нас віками?
 Їй же до болю тісно
 Нидіти між гілками.

Марить вона польотом,
 Наче безкрила фея.
 Душить її істоту
 Згадка за Прометея.

Так, вона теж закута
В пута життя і часу.
Тільки вона забута
В радісних снах Парнасу.

Дивиться в небо ясен...
Вічність іще чекати,
Доки цей сильний красень
Хлопчиком зможе стати.

* Юрик – ластівка.

КОСМЕЯ

Є багато квіток,
Та між ними одна
Таємницею пахне – космея.

Узяла од зірок
Тепле сяйво вона,
Мій талан починається нею.

На широких шляхах
Степових розмаїть
Не стрічала я схожого цвіту.

Метеором в вітрах
Крізь мінливу блакить
Прилетіла до нас серед літа.

Індіанці її
Шанували, як світ.
Може, впала вона з Оріона,

Де зірок-солов'їв
Мерехтливий політ
Не зупинить ощадливий Кронос?

Може, витвір казок
Чи купальських легенд?
Ні, то символ свободи і волі.

Ця рослина – пророк
І життя елемент.
Нерозривно злились наші долі.

Чиста мріє моя!
Ти лишиш у весні, –
Нез'ясована квітка навіки!

В Небі – сила твоя,
Відчуття неземні,
І найкращі у Всесвіті ліки.

КАМ'ЯНИЙ СЛОН
З КАРТИНИ М.К.РЕРІХА
"СРІБНЕ ЦАРСТВО"

Застиг на узбережжі мрії,
При намальованій межі.
З проміння зітканий, що гріє,
Із недосяжних міражів.

Самотньо опустивши хобот,
Немов під тягарем століть,
Стоїть нерушно, як оздоба, —
Йому тут суджено зоріть.

Він вільно спить акордом срібним
В живій сонаті мудрих гір.
Рука митця його несхибно
Сюди внесла, мов еліксир.

Він був, він є, він вічно буде,
Вершини страж глухонімий.
Колись проникнуть в Тайну люди,
Весь Світ відкриється у Ній.

* * *

Життя не підвладне законам людським,
Воно лиш підвладне законам небесним,
І розсуд людський видається смішним
Маленькій дитині, кмітливій і чесній.

Її неможливо не визнать взірцем,
Бо діти — єдині, хто судять правдиво.
Далекі вони від сухих теорем,
Та Істину чують — душевним поривом.

У всьому порядок, встановлений Богом,
Хто може змінити космічні закони?
Важка і терниста до Світла дорога,
Тож люди ліниві захоплюють трони.

Вони вибирають шляхи щонайлегші,
На цінності справжні ніяк не зважають.
Лиш ті, хто в труді самовіддано перші,
Святої мети на Землі досягають.

Життя не підвладне законам людським,
Йому не завадять бридкі забобони,
І розсуд людський видається смішним
Дитині, що чула міжзор'яні дзвони!

МИ

Скрізь сипле сонце стрілами гарячими,
І тане лід під променями-пальцями.
Вже в котрий раз весну ми знову бачимо,
Тому й вважаємо себе в житті бувальцями.

А скільки ми не знаємо й не чули ще?
Вже стільки років так ганебно втрачено!
Ми живемо на звичних тихих вулицях,
І наші душі здавна закріпачені.

Вони не крижані і не палаючі,
Бо є завжди "маленькими факірами".
Існуємо, потроху заважаючи
Усім гарячим в дружбу свято вірити.

Немає дружби! Так собі гадаємо.
Старатися для друга дуже витратно...
Про себе аж ніяк не забуваємо –
Як буде треба, правду в порох зітремо.

Ми боїмося усього новітнього,
Застій, болото – наші давні корені.
Спинили б рух прогресу ми всесвітнього,
Якби могли. Та не дають нескорені.

Ми живемо в буденності та сірості,
Як повитиця, інших утискаємо.
Та слабне наша влада коло щирості,
І це ми дуже добре відчуваємо.

СЛАВУТИЧ

Дніпро зневажений, сумний
І разом з тим такий величний!
Він чує подих сивини –
Владар прадавньо-героїчний.

До чого люди довели!
Він богом був раніш могутнім,
Поки "прогреси" не прийшли,
Такі химерні, безрозсудні...

Плекаю думку знов і знов:
Дніпро ніколи не загине!
Бо він – це віра, і любов,
І сила рідної України!

ЕТЮД

Червнева ніч.
Спадають роси.
І струни зір
Бринять в ефір.
Луги сторіч,
Вітрів покоси,
І місяць-серп,
Що в них отерп...
Шляхи між трав.
І присмак слави.

Минулих зим
 Ядучий дим...
 А промінь грав
 На спинці лави
 Важкий пасаж
 Чумацьких маж.
 Степи, степи...
 Куди ви ділись?
 Ні чумаків,
 Ні козаків...
 Самі снопи
 Мені наснились.
 Чумацький Шлях –
 В безсмертя шлях –
 Гай-гай, це все,
 Що в нас лишилось
 По чумаках
 Та козаках...

СПОВІДЬ ГЕНІЯ

Я літав
 На семи вітрах
 І вростав
 В небеса крилом.
 Я казкар.
 Мій Блакитний Птах
 Зір янтар
 Осявав теплом.

А коли
 Я спустився вниз,
 Щоб могли
 Люди стать, як я,
 Кожен з них
 Реготав до сліз...
 Од таких
 Я б утік з життя,
 Та не міг –
 Просвітить хотів,
 З трьох доріг
 На одну вказать –
 Шлях добра
 І краси мотив
 Їм пора
 Вже давно вивчать.
 Я стомивсь
 Від думок людей
 І пустивсь
 Мандрувать в світи.
 Не знайшов
 Я таких очей,
 Де б любов
 Не могла цвісти.
 То чому ж
 Не зліта вона
 Із калюж
 До високих гір?
 Не пуска
 Золота стіна

Чи рука
Світових невір?
Часу штрих...
Я лишив сліди,
По яких
Піде хтось вперед
І блакить
Понесе туди,
Де стоїть
Трухлий ожеред
Суєти
І буденних справ,
Марноти
І вузьких думок...
Треба, щоб
Людам він сказав
Прямо в лоб
Про красу зірок...
От тепер
Я своє зробив.
Тілом вмер
Для усіх живих,
А проте
Я душею жив!
Хай цвіте
Дух людей земних!
Все, що міг,
Я зробив для них.

ЛЮДИНА

Я люблю поезію вітрів,
Музику дощів сріблястооких
І живопис сонця, наче спів,
Що звучить з небес таких високих!

Мов Колумб в космічній далині,
Я знайомлюсь з дивними думками.
Знають втому руки на стерні,
За яке тримаються роками.

Знову я лечу назустріч дню,
Вічний, непокійливий художник.
Я із криці, каменю, вогню,
Я – міцний жилавий подорожник.

Топчуть люди, б'є в обличчя пил...
Я читаю зоряний рукопис.
Набираюсь у польоті сил.
Духом знаю Космосу правопис.

Я людина. Я іще не бог.
Я – людина. Це багато й мало.
Подорожник серед всіх тривог,
Що росте з Космічного Начала.

ЗАПОРІЖЖЯ

Скляні дощі
Шепочуться у листі,
А квітів повінь
Вийшла з берегів.
І запада
Таким у душу місто –
Беззбройним,
Що жаліється без слів...
Грядуть вітри,
Промчать жорстокі грози,
Мене життя
Покличе в дальню путь.
Піднімуть гордо
Свій прадавній лозунг
Тополі вслід:
"Про місто не забудь!"
Хіба можливо
Вирвати із серця
Дитинства пам'ять
Світлу і святу
Про Запоріжжя,
Де в шаленім герці
Я бачу дим
І квітів чистоту...

Моя зоря
Далеко буде в небі,
У світі йтиму
По шорсткій стерні.
І сумуватиму
За домом, наче лебідь,
Що загубив
Гніздечко навесні...
Я досягну
Сама своєї цілі,
Для себе я
Нічого не прошу.
От тільки хочу,
Щоб мене зустріли
Зелений парк
І шум живий дощу.

ПОБАЖАННЯ

Сховалось сонце
За брилями хмар,
Вузли стежин
Час змотує у полі.
Влило в життя
Свій золотий нектар
Славетне літо
З крилами тополі.

Усе росте –
 Сміється листям ліс,
 А шелест жита
 Досяга за обрій.
 – Буття актори!
 Молодість на "біс"! –
 Гукаєм ми
 Під оплески хоробрі...
 Меткі думки
 Летять за небокрай
 І розсипаються
 Дощами, мов лелітки.
 Збере письменник
 Щедрий урожай,
 Як в дум клубочку
 Знайде кінчик нитки
 Та перевтілить
 Мрію – у слова
 І хоч пір'їну
 Щастя упіймає,
 Як відстоїть
 В житті свої права.
 Хай Синій Птах
 Йому допомагає!

ЧЮРЛЬОНІС

Луска хвилі від сонця янтарна,
 Чайки білі від пінних просторів.
 Той музика повік легендарний,
 Що злеліяв Поєму про Море.

Він для цього визбирував зорі,
 Що гойдались на спинах прибоїв.
 Відголоски глибинного хору
 Він поніс у життя із собою.

Від лінованих нотних причалів
 Вів перо-каравелу керманич,
 Звуки-бризки летіли, ячали...
 В них крещендо ще й досі незнане.

Мрія втілилась в плинних акордах,
 Каравела зіперлась на якір.
 Та не виникла з творчості гордість –
 Із трудів народилася якість.

Радість людям. Мов книга розкрита.
 Дивне слово вивищує гребінь.
 Свіжі фарби, водою розмиті –
 Акварелі і моря, і неба.

...Світ, мов камінь в руці ювеліра.
 Десь у хмари впираються щогли.
 Розгортається моря папірус,
 Кожна хвиля – новий ієрогліф.

ОСІНЬ

Ти озирнись,
 поглянь:
 за нами
 Женеться
 листя
 по п'ятах...
 Це
 відкриваються
 сезами
 В кленах,
 тополях,
 ясенах.
 Недовговічний
 скарб
 красивий –
 Зів'яне
 місяць
 листопад,
 Сховає
 сонця
 дивний зливок
 Зима
 у висріблений
 сад...
 Штовхає
 вітер
 нас у плечі:
 "Чого
 спинилися?
 Вперед!"
 Проходить
 день
 з лицем чернечим,
 Несе
 за обрій
 світла мед.

...Ми ідемо.
 Шугає
 вечір
 Крислатим
 птахом
 навздогін.
 Та сонце
 поглядом
 лелечим
 Ще
 проводжатиме
 полин...

* * *

Зелені зорі клена
 Вже вічність золотила.
 Летять тугі вітрила –
 То жовті, то черлені.

Хмарина, наче хустка.
 Запнулась осінь нею.
 Напівпрозорим клеєм
 Загусла в світі пустка.

Зняли дерева шапки.
 Гукають щось проспекти
 На різних діалектах,
 Ковтають коми й крапки...

Цяткує дощ дорогу.
 Строката неба карта.
 Цей день стоїть на варті
 Жовтневого порогу...

* * *

Дерева убрались в зелені плащі,
Із рос нанизали намисто.
Стрілою зшуміли весняні дощі,
І літо вертається в місто.

Спокійно і звично проходить воно
По вулицях світлих і гордих,
Торкає кульбабкою кожне вікно
Й будинків старі клавикорди.

Як давні знайомі, вітаються з ним
Стрункі, наче пісня, тополі;
Його зустрічають мовчанням сухим
Афіші недавніх гастролей.

По сходах назустріч збігають вітри,
Досвідчені й зовсім зелені.
А небо все ллється на землю згори –
У будні й міські теревені...

Вже літо бере солов'я за джурі,
Пришвидшує радісно кроки,
Сідає у човен й пливе по Дніпру
До хортицьких скель гостробоких.

ПЕРШЕ ЧЕРВНЯ

Стукає сонце у вікна,
Голосом кличе таємним.
Вітер вливається в літо
Співом дзвінким і натхненним.

Небо вигойдують далі,
Ніби в колисці дитину.
Зблискують квітів коралі.
Радо вітають людину...

Стукає сонце у двері,
Владно до творчості кличе.
Бачу досягнень критерій,
Глянувши літу у вічі.

Хочеться стати струною,
Жити, творити, бриніти...
Знов гомінкою стрілою
В вікна вривається вітер.

* * *

Місяць, мов коник, стрибнути зібрався
В лагідне, звихрене плетиво трав.
Вітер до нього навшпиньки підкрався,
Спинку хмаринкою полоскотав.

Зляканий місяць за зірку сховався,
Вусиком-рогом усе зондував.
Вітер приємно і довго сміявся,
Потім в гущавині десь задрімав.

Місяць спроквола край неба дістався,
Очі на землю тихцем спрямував.
Поки він думав, тремтів і вагався,
Ранок за хвостик його упіймав.

* * *

Сіріє вечір,
Дощами диха.
Узяв на плечі
Хмарину тихо.
Короткозорий,
П'янкий, високий,
В волоссі – зорі,
Сріблистоокий...
Ступив у трави,
Пірнув у жито –
Він має право
Тут вічно жити.

Створив картину
Нічного неба,
На іменини
Подавсь до Геби...
Він все встигає,
Він всюдисущий –
Ось спів лунає
Його цілющий.
У синій тиші
Блакитні кроки...
То вечір пише
Тони глибокі.

* * *

Такі неторкані сніги,
Що їх хотілося б зорати
І легко в борозни вкидати
Насіння радості й снаги.

Щоб навесні тут проросло,
Неначе келих, сонця повний,
І хвилювалось невгамовно
У снах омріяне зело!

1995 р.

* * *

Співає зоряний прибій
 Могутніш за земні оркестри.
 Ти лиш почує його зумій –
 І пам'ять зір в тобі воскресне.
 І ти не будеш на Землі
 Сумним, забутим, самотнім...
 Вивищуй всі діла свої
 Й порівнюй з Всесвітом широким.

* * *

...А вітер пада чайкою в Дніпро,
 Крильми його шалено огортає,
 На сурмі віт тужливо й гарно грає...
 Десь дужий вітер загубив перо –
 І цілий світ тепер перевертає.

* * *

Шукай в собі весну, шукай в собі весну,
 Бо знайдеш.
 Шукай в душі своїй, пробуджений від сну,
 Сім райдуг.
 Шукай в собі знання, побачиш тільки сам,
 Де світло.
 Будуй нове життя, будуй, щоб радість там
 Розквітла!

* * *

Потисну долоню кленову
 У осені тихім саду
 І часом присипане Слово
 В глибинах його віднайду.

Над світом – задумливе небо,
 І сонце бредє навпрошки.
 Ще хлюпає радістю щебет
 На медом политі листки,

Ще вітер кружалики світла
 Зсипає у пригоршні трав,
 Та зайнятість літа одквітла,
 І спокою день забажав.

А душу пройма невагомість,
 Летючість і мрійність ясна.
 Я знаю, що прийде натовість –
 Зима, а по неї – Весна.

...Потисну долоню кленову
 У осені тихім саду
 І часом загострене Слово
 В глибинах його віднайду.

ПРОХАННЯ

Прочитай мені небо,
Я не знаю, про що в нім написано.
Тільки складно не треба –
Просто...
Поясни, де добро заколисане,
Поясни!

Все життя поспішаю
За новими й новими дрібницями,
Лезо слави вже знаю
Гостре...
Я б зустрітись хотів з таємницями,
Де ж вони?

Покажи мені квітку
З голубими очима майбутнього,
Покажи!
Може, я розцвіту...
Я шукаю в житті незабутнього,
Я до нього росту.

Прочитай мені небо,
Не вгадаю, про що там написано...
Тільки складно не треба –
Просто.
Розкажи, де знання заколисане,
Розкажи,
Я не хочу бути в світі лиш гостем!

* * *

Сніжне пір'я зима витрушує
З заялжених подушок.
Вже й вітрюгу мороз примушує
Загорнутися в колушок.

Сніг на комір мені всідається,
Мабуть, душу шука мою.
Вечір сердиться і штовхається,
Не збагне, чом я тут стою...

Деся за хмарами, палахкочучи,
Розсипають вогонь зірки.
Як же хочеться, як же хочеться,
Щоб і взимку цвіли квітки!

* * *

Букети снів поставила у воду
Чарівна ніч у келії малій.
Пробило північ, та не сплять заводи –
Із диму безкінечний тчуть сувій.

Не спить й мовчання. Сіло тут зі мною
На підвіконні, дума щось своє
І уявля країну, над якою
Крилате сонце зараз устає
І пестить землю доброю рукою.

* * *

Дорога лягає під ноги сама.
Цвітуть абрикоси, бо в світі – весна.
І кращого неба, ніж зараз, нема,
І в серці веселка стоїть неземна.

По світу щасливо я буду іти –
Всі світлі дороги ведуть до – Мети!

* * *

Схилилось небо дуже низько
В своїй величній простоті.
Вже зайнялись вогнем берізки –
Берізки-бризки золоті.

Теплом ще все повітря дише,
М'яке, як тополиний пух,
А ми йдемо, і дивна тиша
Лоскоче наш відвиклий слух.

* * *

Вечір гладив принишклу ялинку рукою...
Засвітилась над нею найперша зоря,
І метелик примарною тінню легкою
Вирушає шукати свого ліхтаря.

Вітер спить у траві край квітучої липи,
Притулилася бабка йому до плеча...
Хтось дверима у тиші все рипа і рипа,
Десь горить і не гасне самотня свіча.

* * *

Пиха вже з зими злетіла,
Пахне бруньками в лісах.
Білі прюлюстки несміло
Сонце ждуть на пагорбах.

Опустив свою ківвицю
Перший грім – фрегат Весни.
Із казкової криниці
Піднялись весняні сні.

Вітер плече у долоні,
Сонце пише без пера,
А на неба сивих скронях
Молода веселка гра.

Хай громам завжди фортунить
У провісницькій путі,
Хай шугають в їх відлунні
Блискавиці золоті!

* * *

Нащо поділяти
Непочатий простір
На дрібні шматочки
Акуратних нив?

Нащо там, де можна
Пояснити просто,
Вергати лавину
Непотрібних слів?

Нащо все велике
Зводить до малого,
В сприйнятті людини
Роблячи смішним?

Чом же нам самим
Не дорости до нього
І зробити пізнання
Прагненням своїм?

* * *

Холодні хвилі б'ють об горді скелі,
Що піднеслись у небо, мов орли,
І відступають в море, невеселі,
Тому що їх розбити не змогли.

Встають грудьми на мужніх забобони,
Їх імена в пилюці топче час,
І лупають очиськами закони,
А правда все ж вертається до нас.

Коротка путь із забуття в безсмертя,
Для Вічності – секунди метеор...
Та Істину нічим з небес не стерти,
Її завжди співа космічний хор.

Холодні хвилі б'ють об горді скелі,
Які у землю й небеса вросли,
І відступають в море, невеселі,
Тому що їх розбити не змогли!

* * *

Цвітуть поля і струменять сади.
Від мрій до здійснень дуже довга стежка.
Не ждеш ніколи звідкілясь біди,
Здається, вічна посмішки мережка...

Надходять несподіванки в житті,
І треба вміти легко їх сприймати,
Бо ж головне – не збитися з Путі
Й меті прекрасній втілення віддати.

Як око гостре, мов високий шпиль,
Як дух працює, а не тільки м'язи,
І власним є чуже страждання й біль,
Ти лиш тоді володар, а не в'язень.

Хіба ж приємно нидіти в багні?
Невже цікаво жити в спокійній клітці?
І чи не час запалювать вогні
Та разом з ними вгору йти по східцях?..

Не оглядайся, бо внизу нема
Нічого дорогого чи святого.
Не оглядайся, бо внизу – зима,
І сумнів заморозить вогняного.

А там, вгорі, на тебе ждуть сади
Семираміди, що бринять весною...
Вирощуй в них майбутнього плоди
Невтомною і мудрою рукою!

ОТАМАН (пісня)

Зірка-блаватка,
Зірка-крилатка
Падає з неба
Тільки для тебе.
Зірка в долонях,
Друзі, по конях,
В дальню дорогу поскачем!

Зірка в долонях,
Зорі на скронях,
В серденьку – квітка,
В думах – лелітки,
Крила ростимуть
В нас за плечима,
В птахи легкої неначе!

Зірка-блаватка,
Зірка-крилатка,
Зірка-барвінка,
Зірка-бурштинка,
Зірка-пелюстка –
Зоряні згустки...
В зорях я долю побачив.

НА ПІДВІКОННІ

Хто злякався? Хто тут був?
 Хто пір'їнку тут забув?
 Чий голодний хвіст
 Стирчав?
 І чому цей гість
 Мовчав,
 Не цвірінькав, не співав,
 Не постукав у вікно,
 Хоч не їв уже давно?
 Хто злякався і чому?
 Я б зерна дала йому!

* * *

Заходить сонце, днина наскінчу,
 І ніч ховає білий світ за ґрати...
 Ти не журися з того, орachu,
 Ми завтра знову будемо орати.

...Настане час, коли не буде ночі.
 Настане він, хоч ніч цього й не хоче!

* * *

Бовваніє вечір ген на схилі,
 Скоро він вже спуститься в долину.
 Птаха сонця натрудила крила –
 Хай тепер хоч трохи відпочине.

Літо жовтим яблуком достиглим
 М'яко закотилося за обрій.
 Горобець, моторний, наче дзига,
 Доганять його помчав хоробро.

Подорожник, стоптаний ногами,
 Знов розправив зібгані листочки...
 У завісі сутінок за нами
 Вечір дзвонить в зоряні дзвіночки.

* * *

Росте полин.
 Вже літо марить зливами.
 А він росте,
 Гіркий, як біль Землі,
 І дуже часто
 Прожилками сивими
 Дорожчий нам
 За квітку на стеблі.

Люблю полин,
 Що мріє стать людиною
 Із мудрістю
 Та сонячним чолом.
 Він народивсь
 Вогненною рослиною,
 В щасливих снах
 Блукає за селом.
 Полин! Прости,
 Що ми тебе не знаємо.
 Твоя душа
 Чомусь мені близька.
 О Боже мій!
 Ми правдоньки шукаємо,
 Вона ж в тобі...
 Від зла людей гірка!

* * *

Казкове мереживо хвиль
 І променів трепетні кроки.
 І тільки невидима сіль
 Та небо високе-високе.

Читай партитуру вітрів,
 Де звуки величні, мов мури.
 Цікаво, чи ти зрозумів,
 Що море існує для бурі?

* * *

Нерозчесані трави сріблястоволосі,
 Вам знайомий стривожений настрій весни.
 І ласкаві, й гіркі випадають вам роси,
 І веселі, й терпкі ваші зрошені сні.

Вже спинається листя навшпиньки на стеблах,
 І шикується, горде, тендітне й живе.
 Тихо повинь зелена підточує греблю
 І асфальт незабаром, мов плівку, прорве.

А в обличчя деревам – схвильований вітер:
 Він в весні заблукав, щастя-долю шука...
 За промінням увись пориваються квіти,
 Небо крила свої підійма й опуска.

Дико й буйно ростуть затамовані мрії,
 Ми згадати не можемо сполохані сні...
 І якщо ви помітити все це зуміли –
 Вам знайомий стривожений настрій весни.

* * *

Райдуга тиші
 Звуки колише.
 Вечір надворі.
 Сонця молитва.
 Радості витвір –
 Зорі.

Вітру метелик
Вікна оселі
Вусом лоскоче.
В неба палатах
Хочеться спати
Ночі.

Присмерк і спокій.
В росах глибоких
Жодного сліду.
Промінь найперший.
Сонячний вершник
Їде!

* * *

"Коли дощі ідуть на листя..."
Ганна Чубач

Коли дощі ідуть на листя,
Коли буяє трепет трав,
Коли ми бачимо врочисті
Обличчя вранішніх заграє,

Коли так хочеться злетіти,
Що все єство проймає щем,
Чому б нам Землю не зігріти
Своїм палаючим вогнем!

Хіба можливо не любити
Душі розкутої красу?
Хай навкруги шаліє вітер –
Я свічку серця донесу!

МОНОЛОГ СНУ

Тікає ніч від погляду зорі...
Що ж, може, й правда. Може, так і
треба.
Але вже час гасити ліхтарі,
Та як гасить? Вони ж бо люблять небо.

А як мені заплющить очі зір?
І що скажу метелику малому?
Неначе шапку, зсунуть набакир
Мені б хотілось цю зрадливу втому...

Проте не можу. Все. Вмощуся тут.
Без мене розберуться всі як-небудь.
Нехай летять, біжать, лежать, ідуть...
Я буду спать на хмарці серед неба.

* * *

Погляну угору – там сонце живе...
Я хочу учитись літати,
Щоб в небо піднятись скоріш громове
І в нім блискавицею стати!

* * *

В ластів'їному дзьобику літечко
Відлітає в далекі краї,
І до променя горнеться квіточка,
Бо остуджує ранок її.

Ген лелеками даль залілеялась,
І пишається золотом ліс.
А у місті блукає алеями
Вітерець між високих беріз.

Час проходить (тепло вже загублене),
Бородою поважно трясє...
Подорожник, у сонце залюблений,
Білим снігом зима занесе.

Але знаю, ще буде причесаний
Та дощами напоєний світ,
І залишить весна нам піднесений,
Необхідний усім заповіт.

* * *

Сходами листя спустилось з дерев
На шепотливі міські тротуари.
Небо – ошатне вбрання королев –
Знов затулили заплакані хмари.

Я ще і досі весела, хоча
Вже не на жарт посерйознішав вітер.
Теплим пташам не злітає з плеча
Спогад про літо...

ЗОРЕПАД

Зорі падають в озера,
Щоб лілями цвісти.
Зорі котяться на берег,
Щоб янтар ти міг знайти.

Зорі губляться у травах,
Щоб створить дзвінку росу,
Тонуть в пралісах жилавих,
Їм даруючи красу.

Їхні іскорки вогненні
Залітають у серця,
Щоби міг людини геній
Засвітить їх, як Сонця.

* * *

Спочивав нічний метелик
У красуні-мальві білій.
Мабуть, кращої оселі
І придумати несила.
Там так затишно й ласкаво,
Так спокійно і духмяно,
І крізь сон шепочуть трави
Про нектари ще незнані.

* * *

Мабуть, сонця кругле щастя
 Закотилось за село
 І принишло десь у тайстрі
 Мокрих трав...
 Чи проросло?
 Може, соняхом цибатим?
 Може, маком золотим?
 Чи безсмертником багатим?
 Але чим же, чим же, – чим?..
 І, почувши враз свободу,
 Вже вечірня прохолода
 Липне до руки...
 Падають зірки.

* * *

Перший грім – грань весни.
 Перший крок – грань дороги.
 Як звучання струни,
 Теплі дружні пороги.
 Є багато в житті,
 Є багато у світі
 І шляхів, щоб іти,
 І людей, щоб зустріти.
 Все залежить від тебе.
 Подаруй людям небо!
 Ось побачиш –
 Ти станеш щасливим.

* * *

Дзвонили дзвоники,
 Вітрисько дмухало.
 Сюрчали коники,
 А небо слухало.
 Та потім хмарами
 Позатулялося,
 Громами-чарами
 Підперезалося,
 І над колискою
 Ясного сонечка
 Сміялись блискавки –
 Три вогнедонечки...

* * *

Хмарка-білосніжка
 На небеснім ліжку
 Потяглась.

Позіхнула біло,
 Дощиком зраділим
 Пролилась.

Напоїла квіти
 Й розпашіле літо –
 І нема!

...Хмарчину водичку
Хвильками вже річка
Підійма.

МАРНА ПРАЦЯ

Дощик-морщик майстрував
Ложку для сніданку.
Піт із нього крапав
До самого ранку.

Мабуть, ніде правди діть —
Утомився трошки,
Він з кулешиком умить
Проковтнув і ложку.

* * *

Сріблиться іній на лиці зими,
Гойдають віти довгі сні зимові.
А вітер править білими кіньми
І закрива нам рота на півслові.

Це вирушила в подорож зима —
Зникає десь за обрієм карета...
Хоч сонця рідних променів нема,
Їх береже світанків естафета.
...А я все мрію, мрію про весну.

* * *

Ми люди вдень, вночі зірки,
У снах мандруємо світами,
Майбутнє бачим на роки
І володіємо думками;
Коли ж вертаємось сюди,
В свою обмежену темницю —
То мозок сліпо, як завжди,
Ці сні вважає за дурницю.

* * *

В небесній колисці гойдаються зорі,
Застиг при дорозі натовлений куш,
Зітхає у сні неспокійно цикорій
Й поважно гуде звичайнісінький хрущ.

А ніч розправляє притоптані стебла
І дмуха на вогники пізніх багать,
І тихо з водою шепочуться греблі
Про те, що хотіли й не сміли сказати...

* * *

Сонце – фантаст. Фантазує проміння.
Живиться ним усіляке насіння,
Творить із себе рослину й коріння.
Прозолоть листю дарує осінню
Сонце-фантаст,
Джерело воскресіння.

* * *

Шипшину поруч гладить
Веселим листям клен,
Щось дятел дубу радить,
І одцвітає день.

Розсунь завали втоми,
Поглянь на білий світ.
Побачиш – жук додому
Повз тебе пролетить.

Побачиш: все навколо
Враз зміниться на крок...
Життя – безмежне коло,
Ми – тінь своїх Зірок.

* * *

Недозріли слова,
А вже осінь надворі.
Поспішає трава
Золотитися хором.
Недозріли слова,
А щось треба сказати,
Бо вже сніг нашива
На цю землю заплати.
Недозріли слова,
А сказати-то треба –
Про життя, про жнива,
Про нев'януче небо!

* * *

Накрапає дощик
Водяним кільцем,
Листячко полоще
Разом з вітерцем,
А вербичка радо
У світлиці дня
В річковім свічаді
Погляд зупиня.

* * *

На срібній тарелі неба
 Блищать краплини меду зір,
 І кожен ранок сонцю треба
 Співати їхній еліксир.
 Щодня їх вечір знов збирає,
 Наносить пензлем залюбки
 На цю таріль і десь зникає,
 І це триває вже віки.

...І, мабуть, кожен богатир
 В дитинстві краплю-зірку пив.

* * *

За гриву Сонця ухопився День
 І разом з ним за обрієм зникає.
 Не знаю я, кого він там шукає...
 Поглянь лишень:
 Старезна Ніч вертає!
 І в неї зорі сиплються з кишень.

ОЛЬЗІ БАСИСТЮК

Голос Ваш – наче лук,
 Ну, а пісня – стріла,
 Десь між зоряних лук
 Коло зірки лягла.

Заблищала вона
 І не гасне в мені;
 Мов ясна вишина,
 Звуки ці чарівні.

* * *

Снилось мені, ніби дихали вереснем трави,
 Снилось мені, ніби впали на землю заграви,
 Снилось мені, що сховалося сонце у житі,
 Снилось мені, наче, небом по вінця налиті,
 Змовились дні –
 Снилось мені –
 Відлетіти...

* * *

Народжуються зорі і зоринки.
 Ростуть їх ніжні світлі пелюстинки.
 Сміються зорі весело і дзвінко,
 Колишуть неба синю пелеринку.
 А вітер з того дива чудувався
 І конче їх дістати поривався.

ПИХАТИК

Герой наш з крихітної хатки
Благенькі взяв свої манатки
І гордовито в путь руша,
Хоч за душею – ні гроша.

Іде пихатик по дорозі:
Тичинка – ніс, кричать не в змозі,
Проте шапчини не зніма –
Для нього в світі ніц нема.

Придбав він до ресторану,
Розсівся, як належить пану,
Втягнув всі запахи ураз
До свого носа про запас.

Аж глип – із нього жук глузує,
Очиськами гіпнотизує,
Солодку гумку все жує
Та кока-колу модну п'є.

Пихатик з люті загорівся –
Пилок у кріслі залишився...
А жук гукає, як завжди:
– Обід? Подать його сюди!

* * *

Колючий кущ, мов їжачок,
І має стільки ж голочок,
Й такий же впертий – а проте
Чомусь трояндою цвіте.
Ось приліта сюди бджола,
Що має два по два крила...
Бере нектар – не підглядай,
Бо вже дзижчить: "Вкушу! Тікай!"

* * *

Злиняле небо сперлось на дахи,
І позіхають хмари над дворами,
І сповідь вітру слухають птахи,
Сховавшись під намоклими кущами.

Читає день уривки мудрих книг,
Схилив свої натружені рамена.
На перехрестях сплутаних доріг
До щ лагодить калюжі навіжено.

Дивлюсь, а осінь – на поріг...

до мене.

Сипнула в хату листячко черлене,
Немов вогонь до неї враз забіг...

* * *

Немає світла –
Немає тіні,
І порівняти
Немає з чим.
Немає думки –
Нема людини,
А без людини
Безсмертя – дим.

Нема бажання –
Не буде дії,
Як є ненависть –
То де любов?
Немає щастя?
Та є надія
До свого духу
Вернутись знов.

Немає смислу?
Нема причини?
Життя, здається,
У нас одне?
Та що ви, справді!
Немає спину!
Життя – ніколи
Не промине!

Хай буде світло
І менше тіні,
Хай думка лине
Легка, ясна,
І хай в розумних
Очах людини
Бує радість,
Живе весна!

* * *

Коли був світ увесь з вогню,
Ми в ньому весело ширяли,
І знали Все, й назустріч дню
Свої обійми розкривали.
Коли ж вогонь ствердів, застиг,
То замінив нам Мудрість розум...
З тих пір читаєм безліч книг,
Та досягти Її – не в змозі!

...Але повернеться вогонь.

* * *

Між хмарин, мов між скель,
 Сонця плив корабель,
 З променевеслами,
 Над перевеслами
 Арок плечистих
 Райдуг барвистих.
 Хмари, мов вежі,
 Шлях – у Безмежжя.

* * *

Вже холодно й калюжам,
 Зіщулились вони.
 А час за цим не тужить –
 Прямуює до весни.

Скоцюрбилась ялина:
 Усі голки дрижать.
 Самотні балерини –
 Берези – теж тремтять.

Зітхнуло сонце в небі,
 Вкололо хмару враз,
 До мене і до тебе
 Пробився промінь, згас.

Погляну у віконце:
 Під снігом спить трава.
 Як добре, що хоч сонце
 Про нас не забува!

* * *

Набундючився пень
 І стирчить цілий день.
 А синичка й пита,
 Чом це він не літа?
 Пень сопе і мовчить:
 Як же він полетить?

ПРИГОДА

Линув вітер крізь улогу
 І заплутався в гіллі.
 Заблагав: "На допомогу,
 Хто живий є на землі!"

Свист і галас! Тож спросоння
 Пугач, що в дуплі хропів,
 Обізвав це беззаконням:
 "Всі думки порозгубив!"

Вже й сорока прилетіла –
 Отакенний пишний хвіст!
 Не ника вона без діла,
 Ця сорока – жур-на-ліст.

Щось вона занотувала
У зелений свій блокнот,
А тоді чимдуж помчала
Сповістити весь народ.

Бідний вітер знемагає,
Він стомився геть у край:
"Що ж ніхто не помагає?
Хоч водички, пташко, дай..."

Обминула. "Не почула"?
Полетіла ген у даль...
День дзижчить, неначе вулик,
А мене з'їда печаль."

Йшов поет через діброву,
І почув він голос той.
Вліз на дуба – ось і знову
Вітер вільний, мов герой!

Щоб віддячити, – поета, –
Скерувавши свій порив,
Підхопив – і всю планету
Показав йому згори!

* * *

Вітер шаснув у кущі,
Причаївся і мовчить.
Я питаю: "Ти чого?
Налякався? А кого?"

Вітер вдав, що не почув.
Потягнувся, позіхнув,
В мою сумку зазирнув,
Вліз до неї – та й заснув.

* * *

Вітер прав хмарини в небі,
Натомився, весь спітнів.
Ще ж викручують їх треба! –
Землю дощиком полив...

А тоді сушив під сонцем,
Прасував і відбілив
Ті хмарини – й під віконцем
В мене добре відпочив.

* * *

Зима сидить, на руки хука,
Мережчаті сніжинки тче.
Мороз, цікавий до науки,
Їй загляда через плече.

Сніжинки знов і знов лягають
Так легко, вправно у рядки.
І з вдячністю про них згадають
Зелені влітку моріжки.

* * *

Причаївся блищик
В мене на стіні.
Може, це від нього
Весело мені?
Заглядає ясен
Зелено в вікно.
У клубок згорнувся
Вітер вже давно –
Спить, сердешний...
Блищик –
По стіні повзе,
А карета неба
Сонечко везе.
Краснее, спинися!
Миле, зачекай!
Бачу, ти спішиш...
Блищика залиш,
Не скрадай.

* * *

Вітер в клунок все збирає,
Що лиш знайде – піднімає:
Там пір'їнку, там листочок,
Там хмариноньки шматочок,
І папірчик, і пелюстку,
І чиюсь лелітну хустку,
І слова, і шелестіння,
Пил, стебло, пісень тремтіння,
Й навіть сонячне проміння...
От строката мішанина!
Головне ж в ній –
Насінина.

* * *

Летить у безвість біла заметь,
Минуле снігом укрива,
Співає зимними вустами
Якісь прозорчасті слова.

Летить з порожніми очима,
А вітер дивиться їй вслід
І тільки знизує плечима,
Що заholоли, наче лід.

* * *

Вийшов вітер-вістивець
На замерзлий путівець:
"Провесінь в дорозі!"

І засумував замет –
Наскінчу зими бенкет,
Він лежать не в змозі.

Полились пісні дзвінкі
Із синиць, немов струмки,
Тож мороз жахнувся.

І, уздрівши промінці
На небес хмурнім лиці,
День аж стрепенувся.

* * *

Бурулька шморга носом:
"Я тану. Це кінець!"
"Земля ж водички просить", –
Сміється горобець.
"Все рівно я не хочу!" –
Кричить.
Аж їй рука
Весни, легка напрочуд,
Дала носовичка...

* * *

Білі, неначебто леличі,
Дні пропливають над нами;
Сповнені гордої величі,
Губляться за небесами.

Знаю ті дні найпрекрасніші,
Де ми натхненно творили,
Вірили якнайнезгасніше,
Інших прощали й любили.

І – розуміли...

1996 р.

СВІТ У КОЛЬОРАХ

Зелений, синій, жовтий і рожевий.
Малиновий! Оранжевий!! Срібlistий!!!
І бірюзовий, білий, яблуневий,
Й духовний – фіолетовий – врочистий.

Їх можна перевтілити у звуки
І передать складним малюнком ліній,
І влить у вірш вогнем щасливим муки,
І в прозу переплавити терпінням.

Концерти у Вівальді є блакитні
І є такі, що світять малиново...
Яке могутнє, трепетне, лелітне,
Яке срібliste щире правди слово!

Я волошкові вірші зустрічаю
В Олеся, Гуртовенко і Тагора,
Про світле майбуття у них читаю
І уявляю білі-білі гори...

У Реріха картина кожна – лотос –
Дарує фіолетове проміння.
Якби, якби себе лиш побороти –
Ми ж вирости з духовного коріння.

Цінуймо ж всі – Гармонію душі!

* * *

День солодкий – ніч гірка.
Сивий вечір поміж ними
Й біла рань, мов з молока,
Із очима золотими.

Друг корисний. Ворог – теж.
Є крім них ще повно люду.
Порівняннями ростеш.
Відрізняй красу від бруду
Й мудро світ цей осягнеш.

* * *

Утікає дорога.
На лінії обрію тана.
Всі кричать: "Ти куди?!"
Схаменись! Зупинись!! Зачекай!!!"
Та примхлива дорога,
І слухать нікого не стане.
А за нею біжать,
Аж тремтять, хоч втомилися вкрай.
Не застигне й на мить –
Версти часу дола ненастанно,
Й шпарко котиться далі
За вогкий, легкий небокрай...
Хто відкриє добру
Своє скривджене серце, той стане
На шляху еволюції
Наче ясний водограй.

* * *

В жупані блискучім ходила роса
 Маїсовим полем.
 Всміхнулося сонце – і горда краса
 Зникає поволі...

Провітрюють ластівки небо крильми,
 Щоб дзвінко жилося.
 Хай світяться зорі! Хай квітнуть громи!
 Хай ширяться роси!..

* * *

Люблю ті ясени,
 Що не моїми стали,
 Що світло шелестять
 У пам'яті моїй,
 І ягід горобин
 Оранжеві причали,
 І співу горобців
 Розбурханий прибій.
 Де красувався осот,
 Бундючаться кіоски
 Із довжелезним рядом
 Вивісок пустих,

Та продавці стоять,
 Мов ліплені із воску,
 Зате нема ніде
 Волошок чарівних.
 Якби ж то я могла,
 Я б їх сама створила
 І посадила скрізь,
 Вже що б там не було!
 ...Люблю я ясени,
 Бо в них – небесна сила,
 Зелена мудрість,
 Гомінке тепло!

* * *

Вітер жбурляє віти в вікно.
 Листям спливає осінь давно.
 Струменем жовтим, жовтим дощем...
 Сумно надворі, в серденьку щем.

Сонце недбало в день загляда.
 Листя зів'яле тихо рида.
 Жовтень малює пензликом щось.
 Може, то правда, може, здалось?

ЧАС

Нанизує кружальця днів
На нитку року золоту
І спогляда з-під синіх брів
Безмежну далечінь густу.

Вміщає суть й знаменне все
В еволюційних творчих планах.
Одвічний! Він життя несе,
Як вітер – хвилі океану.

Але і час зника тоді,
Як Всесвіт тане в небутті,
Де Явлене? Нема й слідів,
І світло, й тьма – вони в злитті.

Та час одразу воскреса,
Коли відроджується розум
І розпростовує Краса
Галактик крила – на весь Космос!

* * *

Ледь занурилось літо у осінь,
Тихо зважує дні на долонях.
Сонця пульс в нього б'ється у скронях,
А в очах віддзеркалилась просинь.

Час летить, квапить всіх, поспішає,
Виростає у нас за плечима.
Літо орліми гляне очима –
Та й полине у далеч безкраю...

Розчинитися осені в зиму!
І зимі – на весну повернути!
Я про літо не можу забути –
Це натхнення і радості символ.

* * *

Ходить Сон в пальчатках темно-синіх,
В мерехтливо-ніжному плащі.
Сплять дерева, люди, навіть тіні.
Сонно за вікном ідуть дощі.

Ніч куня, на лікоть звично спершись,
В тихім кабінеті за столом...
Місяць, на верхівку дуба здершись,
Теж забувся неспокійним сном!

Ходить Сон в пальчатках темно-синіх,
Пестить і великих і малих.
Сам, на жаль, ніяк не відпочине:
Не для себе трудиться – для всіх.

* * *

Співучий день – достоту соловейко –
 Свое гніздо промінням вистилав.
 І так радів! Шуміло листя клейко,
 Та пісню шпак вигойдував-гойдав.

А я стояла, нею оповита,
 І думала – про Всесвіт, про Красу...
 Повз мене линув в піднебесся вітер
 І шепотів: "Я добру вість несу!"

* * *

Щастя кометою в серце влітає,
 Солодко-солодко нас обпікає
 Й притьмом невдовзі за обрій тікає...
 Тьохнуло серце і знову чекає.
 Мудрий же – в Космосі щастя шукає.

* * *

Була Причина безпричинна,
 Вона без Кореня зросла.
 Не буде жодної людини,
 Що б осягнути Її змогла.

* * *

В мені натхнення б'ється другим серцем,
 Поезія – духовна кров моя.
 Що б не казали – не скорюся серцем,
 Бо народилась вдруге в віршах я!

* * *

Авжеж, навіщо нам кудись летіти?
 Для чого нам те сяйво зір чужих?
 І фантазують поки що лиш діти,
 Життя навчить скептичності і їх...

Ні, це неправда!
 З пошуку, із мрії,
 Із поривання зіткано буття!
 І устремління серце так зігріє,
 Що у багно –
 Не буде вороття!

Польоту радість берегти не треба
 В руках, прикутих міцно до землі,
 А краще духом підвестися в небо,
 Зневаживши турботи і жалі –

Вони скороминущі, серце знає!
 Ми винні в тому, що цей світ в журбі!
 Про інших кожен легко забуває
 Та палко прагне щастячка собі...

Але ж бо Людство –
 То єдине ціле,
 І одинцем не виживе ніхто.
 Робіть же так, щоб навкруги – раділи,
 І будуть друзі.
 Десять. Двадцять. Сто...

І світ хоч трохи зміниться на ліпше.
 І зорі посміхнуться з висоти,
 Тоді захочеться в безчасну синь злетіти –
 І до польоту духу дорости.

* * *

Не сплю. Остання ніч весни.
 Сузір'їв кетяги сріблясті.
 Земля в обіймах тишини
 Налита прагненням до щастя.

Що буде завтра – мудрий зна.
 Добра я світу побажаю.
 Лід в душах, тань, пройшла ж весна!
 Вже літня спека допікає.

ПІСНЯ ЗЕРНЯТКА

Жене вітер хмари,
 Жене, як отару,
 По небу над яром
 Жене!

Чекання сивіє...
 А я все ось мрію,
 Коли вже посіють
 Мене!

Водички б напитись,
 Мерщій розтулитись
 І вгору пробитись,
 У світ!

Рости, шелестіти,
 І цвітом яріти,
 Й насіння пустити
 В політ!

І зимоньку спати
 Під снігом крилатим,
 Ту мрію плекати
 У снах!

Весною прозріти,
 Красою злетіти,
 Усе нею вкрити
 В степах!

* * *

День думку плекає гарячу –
Вже й сонячний піт на чолі –
Й ніяк не розв'яже задачу:
Чому він живе на Землі?

Космічний підручник гортає,
Та формул не може збагнути;
Ікси додає, віднімає...
Ой, тяжко відшукувати суть!..

Ряхтить Оріон, як рівняння,
Ніч править легкими кіньмі...
Читачу, до Вас запитання –
Навіщо ж існуємо ми?..

Ваш розум почне мудрувати,
Гіпотез стіну мурувати
І думами простір стрясати –
Тверезо, ґрунтовно й завзято.

А відповідь – хочете знати? –
Лиш серце зуміє Вам дати...

1997 р.

* * *

На заляклі повіки будинків влягається сніг;
Кожен дім наче сфінкс, що вгрузає думками в
минуле...
Вітер знову завив, по дахах, по деревах побіг,
Загубився в холодному плетиві схрещених вулиць.

А весна зачаїлась і дихає мрійно крізь сон –
З-під снігів, з-під кори, з-під скафандрів бруньок
безіменних,
І близький вже той час, як зими захитається трон
І, вжахнувшись, розтане у струменях сонця
вогненних.

* * *

Пливе хмаринка-ластів'їнка,
Ледь-ледь зволожена, пухка,
І сипле дощові пір'їнки
На спинку синього струмка.

Струмок витьохкує, дзеленька...
А рибка золота на дні
Ворушить хвостиком легенько
Й піщинки лічить світляні.

* * *

Це ж горличка співає про весну
В замерзлому бурулькою повітрі!
Дарує дню замріяність ясну
Й питання по-дитячому нехитрі...

"Куді-йти?.." – о контральто чарівне!
"Куді-йти!.." Ще навколо сніг глибокий,
Мороз поскрипує, невидимий, стоокий –
А пісня радує, збадьорює мене.

* * *

Золотоочка з крильцями прозорими
У сутінках так срібно мерехтить...
Таж простір нині сповнений потворами –
Куди ж вона в безстрашності летить?

Підступне павутиння обминаючи,
Все вище лине, ніжна і легка, –
До ліхтаря, що, мову зір вивчаючи,
Вже сплів собі з метеликів вінка...

КОЛИСКОВА ДЛЯ ТИШІ

Тиша згорнулась клубочком пухнастим,
Зручно лежить на колінах у Ночі,
Ніжиться, мружиться, мліє від щастя,
Очка заплющує – спатоньки хоче.

"Спи ж, моя тишенько, – Ніч примовляє, –
Вдосвіта вже не вдається спочити –
Людство страшенний гармидер зчиняє,
Робить усе, щоб тебе розбудити:

Лається, грюкає, трощить, ламає,
Плаче, сміється, волає, стріляє,
Чимось скрегоче, у щось калатає, –
Щось розлітається, щось вибухає...

З жахом ти мчиш від людей світ за очі...
Спи ж на колінах у доброї Ночі."

* * *

Підвівся ранок і змахнув крильми –
 І світ вдихнув на повні груди світла,
 А бурі клапті зимної пільми
 Негайно видихнув...
 І сонце враз розквітло.

Його проміння землю обняло,
 Солодким, ніжним подихом зігріло –
 Й зашумувало хвилями тепло
 В її артеріях,
 Що майже заніміли...

І день зростав з молитвами птахів,
 Щоб в ритмах праці заново радіти,
 Яснішав, зосереджено бринів,
 В душі пробуджував
 Наснаги білі квіти.

ПРОХАННЯ ЗІРОК

Зіронько, у прірву не лети!
 Нащо? Залишайся в високості!
 Бідолашна, чи хоч знаєш ти,
 До яких потвор потрапиш в гості?

Зблякне твій чудовий срібний блиск,
 І проміння стане як лахміття,
 Навкруги снуватимуть страхіття,
 Згаснеш, сестро, їм же з цього –
 зиск!

Рідна, глянь – вся Вічність виграє
 Райдужно-ласкавими вогнями!
 Це багатство трепетне – твоє,
 Радуйся ж і тишся разом з нами!

Бачиш, як Галактики цвітуть?
 Промені далекі нас вітають!
 Чуєш, як енергії співають,
 Як нові симфонії ростуть?

Швидше, любя, голос свій вплети
 В розмаїття хору племінного –
 Напувай усміхнені світи,
 Лий каскади світла осяйного!

* * *

Злетіло полум'я угору,
Мов легкокрилий дивний птах,
Заграло хвилями, як море,
На розпростертих в ніч вітрах...

Цвіло багаття урочисто,
І зорі падали в вогонь
З небесних праведних долонь,
Немов розсипане намисто...

* * *

Вібрує небо сяйвом сонця,
Тремтить проміння незліченне...
Весна тримає у долоньці
Бронзівки золото зелене,
І вітер віє лоскїтливо,
А юне листячко тріпоче,
Весні всміхається щасливо
І, як дитя, про щось лопоче...

* * *

Довгонога галінсога
Проросла біля порогу,
Мріє, дивлячись в віконце,
Стати вищою за сонце,
Листям Космосу торкатись,
Перед світом хизуватись,
Проганяти геть комети
І... вrostи у вірш поета!

* * *

Світлячковість думок відкидаю –
Хай блищать, наче зорі ясні,
Далечінь осявають безкраю,
Шлях показують вірний мені!

Хай освячують дію і слово,
Кришталево шліфують волю, –
І племінчасті квіти любові
Перетворять на казку долю!

А для того, щоб мислити чисто,
Осягатиму велич Краси –
Й зазвучать у мені променисто
Мудрих Книг осяйні голоси!

* * *

Голуб біленький,
Лапки рожеві,
Крильця парчеві,
Очка ясненькі...

Пташечко, здрастуй!
Звідки мандруєш?
Може, ти щастя
Мені подаруєш?..

День у віночку
Сонячним лине,
Ронить хвилини –
Срібні дзвіночки...

Крилами вдарив
Голуб: "В дорогу!
Небом я марю –
Там ближче до Бога."

* * *

А небо зорями так лагідно іскриться...
В колисці мріянь майбуття росте,
І крізь тонкий серпанок таємниці
Тече нечутно сяйво золоте.

Розлився келих тиші над Дніпром.
Накочуються думи, ніби хвилі...
Слова тоді нікчемні та безсилі,
Коли торкнешся Космосу крилом.

* * *

Срібночолоий вітер
Колихає віти.
Зоряні трембіти
Райдужно звучать.

Птиця сну щебече
І сіда на плечі,
Тож думок хуртеча
Мусить затихать.

Вії затремтіли,
Склеїлись безсило –
І душа злетіла
Інший світ вивчать.

Там вона витає,
Досвід здобуває,
Сили набирає –
Завтра ж працювать.

Ось і ранок білий
Склав ошатні крила, –
Час вертатись в тіло,
Треба поспішать.

* * *

Вогнистий коню звершень,
Віщих снів,
Натхнення переможного звіститель,
Від тягара зневіри визволитель,
Прилинь до мене з зоряних світів.

Осяй мій дух
Граалем племінким,
Посій у нім про щастя світлу мрію
І сили дай, щоб втілити у дію
Все те, що є високим, неземним...

Немов сувій,
Розгорнеться політ.
Я знаю: серце б'ється непомильно,
Коли росте духовність семимильно
І променить любові самоцвіт!

ХРИСТОС

Ці Очі мудрі, яснозорі,
Водночас лагідні й суворі,
Такі піднесено врочисті,
Напрочуд сяйні й пломенисті, –
Космічні, незабутні Очі,
Богодуховні і пророчі!..

Ці Думи, Вічністю натхненні,
Розмаєні й благословенні, –
Лихі думки людські змітають,
Щомиті Землю воскрешають,
Бо нічим нам було б дихнути
Від власних помислів отрути...

Це Серце, сповнене Любові,
Шле диво-промені лілові –
У кожне серце і країну,
Щоб згуртувати нас в Общину,
Де б щира Людяність розквітла
Й незламне прагнення до Світла!

Надходить час Нової Ери, –
Геть, егоїзму злі химери!
Усіх релігій заповіти
Навчали нас достойно жити,
Ми ж їх поради відкидали –
І, розбрат сіючи, страждали!

За щастям спраглою душею
 Приймімо Єдності ідею,
 У мріях радісних підносьмось
 В вогненний зорецвітний Космос,
 Любімо Творчість – дар чудесний,
 Христа і всіх Владик Небесних!

* * *

Ніч тоне, тоне в пінявій імлі.
 Плямують тіні чистоту кімнати.
 А визирну крізь втоми срібні ґрати –
 Тримає Всесвіт зорі на крилі.
 Де я в цю мить – у небі... на землі?
 Безмежжя прагну зором обійняти...

Думки летять, летять, мов зореліт,
 Зриваючи буденності завіси.
 У Космосу – й суворі, й теплі риси,
 І зорі квітнуть, як весняний цвіт,
 До себе ваблять в неосяжний світ –
 Це прагнення ніхто не заколише...

Всміхнувся ніжно-ніжно Оріон –
 Стрункий, стосайний, мудро-таємничий.
 І ллється ночі голос чарівничий
 В обмежений кімнатою полон,
 Та килимом казковим лине сон
 До узголів'я – й мандрувати кличе...

* * *

Україно багатостраждальна,
 Ти одна з найболочіших ран на совісті світу,
 Ран глибоких, кривавих і древніх...
 На совісті світу вже немає жодного живого місця,
 Але кожного дня
 Знову дзьобають її отруйні стріли людської ненависті, –
 Коли ж це скінчиться:
 Неправда як засіб існування,
 Заздрість і зрада,
 Невігластво і фанатизм,
 Цинічна грубість і опошлення великих Істин,
 Ворожнеча, колотнеча, розпорошеність людства
 Та хуртеча пустопорожніх слів, якою те все
 прикривається, –
 Коли настане, нарешті, братерська єдність
 І ми назавжди навчимося розуміть один одного,
 Позбудемося негативних рис характеру
 І станемо добрими, неогоїстичними, люблячими?
 Тисячоліття позаду й тисячоліття попереду;
 Скільки ж ще віків потрібно, щоб досягти повної Гармонії?
 Якби кожен захотів стати духовно ліпшим –
 Сьогодні, зараз, –
 Світ змінився б за тридцять років
 До невпізнанності;
 Проте якщо людина й надалі безжурно, не дивлячись у
 майбутнє,

Піклуватиметься тільки про себе та своїх рідних,
 А не про всіх людей,
 Чи житиме лише для своєї країни,
 А не для всієї планети і всього Космосу –
 Бо кожна мисляча істота відповідальна за Всесвіт! –
 То годі собі уявити,
 Навіть страшно ледь відчутно торкнутися думкою
 Тих згубних наслідків,
 До яких неодмінно приводить стежина відособленості.
 Може, у вас щодо цього виникнуть сумніви, –
 Тож будьте ласкаві, погляньте на Сонце, таке звичне і
 таке

бажане:

Воно є Найвеличніший Альтруїст,
 Що постійно вичерпує вогонь свого серця й дарує
 Життя, –

Неоціненний дар! –
 А ми сприймаємо його так буденно
 І переконані в тому, що інакше не може бути.
 Та що, якби Сонце зненацька, втомившись,
 зневірившись в нас,

Схотіло б пожити для себе?
 Сліпучий вогонь його осяйної Любові погас би,
 Й роззявлена пустка накрила б собою планети...
 Сонце однаково світить і вам, і йому, і їй, і мені;
 Друзям – і найзапеклішим ворогам;
 Тим народам, що марили подихом волі, і тим, що
 обернули їх на рабів;

Якби воно виявляло симпатію і антипатію,
 Як це робимо ми,
 До того ж зовні цілком безпричинну,
 Подумайте, якою б трагедією це обернулося
 Для багатьох мільйонів людей!..
 Здавна є таке правило:
 Якщо людина відштовхує когось своєю зовнішністю,
 То дивляться на неї доти,
 Доки не знаходять у ній щось хороше й привабливе;
 Якщо ж дуже неприємно вражають якісь риси характеру,
 Звертають особливу увагу на її достоїнства.

...О багатостраждальна Україно,
 Героїчна в минулому,
 З суперечливим сьогоденням і невідомим для нас
 прийдешнім,

Ти вистойш і розцвітеш –
 За умови, що ми станемо кращими:
 Більш людяними й одухотвореними.
 Прикладімо ж зусилля!

1998 р.

* * *

У смарагдовій задумі
Вечір хилиться додолу.
Догорає видноколо
У бентежнім вогнешумі.

Вийме зоряні оздоби
Ніч з сапфірової чаші –
Найблискучіші, найкращі,
Варті захвату й шаноби.

Ранок впливе зі смерку
У коралевій короні,
Простягнувши на долоні
Золотих промінь цукерки.

Кришталева ікебана
Дня, що сипле діаманти
І пробуджує таланти,
Заіскриться полум'яно.

Час зліта увись невпинно
По спіралях еволюцій...
Жити в злагоді і злуці
Заповідано людині,

Вдосконалювати душу
Та вивищувати думку, –
Ці божественні дарунки
Не притлумлюй, не заглушуй!

Хай краса серця веснянить,
Світла мисль звучить крещендо –
Й дивотканая легенда
Знову істиною стане.

* * *

Зіщулилась осінь в обіймах зими,
І золото кіс її злякано в'яне,
Минає в очах таїна глибини
Й химерно розлазяться шлейфи туманів.

Покинуте листя збуріло лігма,
І збурює вітер в деревах мовчання,
Розбурхує віти – й у небо здійма
Схололе, виснажливе їхнє зітхання.

Марудно та вогко, негода, сльота.
Загрузло в калюжах рясних передмістя.
А мрія журавликом вже поверта
У рідне квітневих садів благовістя.

* * *

По кришталевих клавішах дощу
Пробігла блискавка легенькою рукою.
Розлогий клен пташину заспокоїв:
"Тебе я від негоди захищу."

Хитнувся круглий грім, зареготав:
"Сьогодні всіх добряче нажахав!"
...Ноктюрн дощу загубиться між трав,
А потім флейта райдуги заграє.

* * *

Моїх думок палітра новорічна
Скликає найсвітліші кольори
На творчий труд, на поривання вічне;
І Мудрості лілові прапори –
Що їх космічний вітровий роздмухав –
Немовби усміхаються згори,
Зоріючи
над кораблями духу...

* * *

Зітхають, мерхнуть вечори,
Звисають китицями хмари,
Тьмяніють, никнуть кольори,
Чатують тіней ягуари...

Гасають потемки вітри,
Скарби шукаючи в пилюці;
Сумні, самотні явори
Ламають руки у розпуці.

Мов кораблі, пливуть зірки,
В просвітах хмар – променевесла,
І я в майбутнє шлю думки,
Щоб світла радість десь воскресла.

* * *

Тонкі й прозорі мрії крила,
Та їх не спинить жодна брила,
Бо їх здійма вогненна сила,
Що все у Космосі створила!

Душа життя, Буття основа –
То Мисль, що втілюється в
Слово,

Людські народжуючи мови, –
О розмаїття веселкове!

Воно минеться! Час настане –
І кожен ясновидцем стане,
Збагне, забувши слів бархани,
Думок величні океани!

* * *

Повік не згасне у людей потреба
Послати мисль у трепетний політ
Туди, де в чарівних долонях неба
Промінчасто буяє зорецвіт.

Усе земне відійде у минуле:
Вітчизна духу – Космосу Безмеж!
Ми смерті боїмося, бо забули,
Що вічні ми – і всемогутні теж.

ПРО МОЮ ДВОМОВНІСТЬ

Я йду двома стрімкими берегами.
В ріки слов'ян – правічна глибина...
Вкраїнськими й російськими словами
Я виражаю мисль, а мисль – одна:
То заклик до Духовності й Любові,
Бо безсердечно жити – найтяжчий гріх,
І критик, найсуворіший з усіх,
Неправди у моїй не знайде мові.

* * *

Хто в хаосі людських доріг,
В несамовитих сплесках болю
На Благо скерувати зміг
Свій скарб – свою свободну волю,
Для кого мудрість – це Мета,
Що вабить вічністю пізнання,
В чиєму серці вироста
Величне Єдності бажання,
Кому тісне поняття "дім"
І рідна Всесвіту безкрайність,
Хто, мов зоря, дарує всім
Душі своєї дивосяйність, –
Себе щасливим той назве,
Бо, на відміну від нещасних,
Що тонуть в буднях повсякчасних,
Не животіє, а живе!

* * *

Що ж тобі ближче: прощення? образа?
 Мужність чи страхи? Любов чи відраза?
 Рух чи принишклість? Краса – чи потвора?
 Радісне "завтра" – чи мертве "учора"?

Подвиг, як сонце, – чи зради безодня?
 Неуцька тупість? Чи Мудрість Господня?
 Темне чи світле, земне чи небесне,
 Скоро минуще – чи вічно чудесне?..

Духом збагни лиш: нема – хай святої! –
 Жодної речі, заради якої
 Варто гармонію світу порушить,
 Вчинком лихим спопеляючи душу.

Суджено щастя тобі невмируще:
 Бути творцем, вдосконалювать суще;
 Все, що прекрасне, – то прояви Бога,
 Зводь же у серці храм гідний для Нього!

* * *

Золотавії зорі ясніють крилато
 І промінням голублять планети,
 І розкішної Ночі фіалкові шати
 Вишивають вогнями – комети,
 Трави – бісером рос, мов перлинами
сліз,
 Тиша – дзвоном невидимих сфер,
 Солов'ї вишивають, і легіт, і ліс,
 Трепет річки й задума озер,
 Все живе у веснянім розмаю...
 Я ж думками цю ніч вишиваю.

* * *

Веснонько мрійлива, ластівонько мила,
 Сонцем, мов тюльпаном, небо завітчай,
 Напинай в садочку всіх бруньок вітрила,
 З крижаних кайданів річеньки звільняй!

Мед бурульки капле, і щебече пташка,
 Вимріяна радість світить вдалині,
 І кумедна гостя, з казки чебурашка,
 Котики вербові принесла мені...

* * *

Люба зоре ясна, ти крізь очі мої
Просто в серце мені увійшла
І зігріла його, ніби сонце – гаї,
Воскресивши надій без числа.

Десь далеко-далеко у безмірі мчиш,
Огорнувшись серпанком вогню,
А проте в моїм серці ти завжди гориш
І співаєш у нім день при дню.

* * *

Віншую тебе із народження днем,
Хай радість лебідкою в серці витає,
Хай небо шовкове тебе привітає,
Й одну із зірчастих своїх діадем
Хай Ніч подарує, що диха теплом,
Окрилює мрії і пахне весною,
Й на щастя розквітнуть рожеві левкої
Навік під твоїм срібnodзвонним вікном!

* * *

І сонце гаптує промінням барвінкове небо,
І повівом вітер гартує лелече крило,
І жити непросто, й творити, й молитися треба,
Плекати бажання Краси, щоб шафраном цвіло.

Зчарівнений сад простягає у захваті руки
В шовкову блакить, у цілющу ясну вишину,
Із горлечка птиці злітають закохані звуки
Та шлях свій торують в життя золоту глибину.

І мудрість палає у погляді сонця, мов рута,
День роси шукає в духмяних долонях трави,
А в грудях землі давнина спочиває забута.
І квіти благають мене:
– Не топчи нас, не рви!

Не бійтеся, квіти, я вам усміхнуся ласкаво,
По стежці перлистій крізь марево літа піду –
Зеленого жита важкі та вусаті булави
Й зірниці блавату віщують снагу молоду.

І сонце гаптує промінням барвінкове небо,
І повівом вітер гартує лелече крило.
О Книго Буття, знов і знов я звертаюсь до тебе,
Осмилення Істин – натхнення мого джерело.

* * *

Ворушать вусами авто,
Летять крізь дощ – жуки безкрилі...
Ялинки юної пальто
Пошито не в модернім стилі.

Пливуть, хитаючись, зонти,
Що на квітки петуній схожі, –
Та штучним квітам не цвісти
У дні бурштинові й погожі.

В ті дні зі жбану сонця світ
Нап'ється радощів уволю
Й розмає вишиванки віт,
Убравшись у зелену льолю!

* * *

Тільки не треба приземленим бути –
Грубість завадить Красу осягнути.
Музику сфер можна серцем почути,
Взявши духовність за вищу мету.

От би навчитись пімстливим не бути,
Гніву в собі не давать спалахнути,
Кожної думки плекать чистоту,
Пошлість відкинуть і заздрість забути,

Гордості пута мечем розітнути,
Другом обравши навік простоту,
Розкіш брехні без жалю обминути,
Змусити лінь навтьоки дременути!

Геть легковажність і геть суєту!
...Страх і невігластво важко схитнути,
В звичках і сумнівах легко тонути...
Серце ж – нараяло щастя здобути,
Зоряне щастя, небес висоту!

* * *

Зірка мружиться від саява
І хова лице в долонях,
А до сонця прагне жайвір
Та стрункий пахучий сонях.

І орел, мов ієрогліф,
Розпростер могутні крила,
Не відводячи свій погляд
Від величного Світила.

Лиш так званий "цар природи",
Що пишається собою,
Від його яріння зроду
Затуляється рукою.

Носить темні окуляри,
Ще й думки плека недобрі...
Лжа й приземленість, як хмари,
Облягли суспільний обрій.

Мало чесних та сміливих,
Що з Путі не знають збочень:
Хто ж із нас, таких лінивих,
Вдосконалюватись хоче?

Хто із нас настільки мужній,
Що в собі помітить вади
Й ці страшидла осоружні
Геть у пекло відпровадить?

Хто своє життя готовий
Присвятить служінню людям? –
Той, у кого цвіт Любові
Сонцесяйно квітне в грудях!

* * *

Плаче трава під косою.
Сходить ранкова зоря.
Вмилося небо росою,
Сонце над світом ширя.

Думонько-бджілко, всі мрії
В соти надій поклади!
В вуликах долі дозріють
Звершень пахучі меди...

Пісня неквапно прядеться.
Кіс пломенять блискавки.
Стежка щасливо сміється,
Лине в прийдешні віки.

* * *

Флояра ночі замовка,
І хвилі моляться до неба.
Тече збурунена ріка,
Світанок пригорта до себе.

Вітрильник сонця випливає,
Здіймає сяючі вітрила –
І хмарка личко умиває,
Рум'яне, радісне і миле.

В'юниться стежка край води...
Душа втішається красою,
Та прагне вище – аж туди,
Де струменять зірки рікою!

* * *

Хмари кучері прим'яли,
Вербі коси розплели,
І звучать вітрів хорали,
Де дороги пролягли,
Та женуться люті хвилі
За незнаним кораблем,
Що за обрії безкрилі
Рятівним летить гінцем.

* * *

Не днина – лілея в блакитному озері неба...
Стежина струнка до палацу весни приведе,
Прочиниться брама – лиш чемно вклонитися треба,
В сяйнистих палатах весна на звитяжного жде;

Найперша звитяга – любов до усього живого,
Наступна – то потяг безмежний до вічності знань,
А далі – і творчість, вогненна, щаслива, розлога,
Й жертівність, і мудрість, і досвід шукань і
страждань.

Всі квіти, мов книги, весна познімає з полиці,
Гортатиме їхні духмяні м'які пелюстки,
Розкриє прибульцю свої чарівні таємниці,
Тим часом годуючи горлиць-закличниць з руки.

І вирушить геній з осяяним радістю серцем,
З окриленим духом, освячений виссю небес,
Не в днини-лілеї над тихим блакитним озерцем –
В задимлені дні, що не знають ні мрій, ні чудес...

* * *

Два шляхи розійшлися у полі,
Щоб уже не зустрітись ніде,
А здивована примхами долі
Щира дружба на чудо ще жде...

І не може повірити дружба,
Що буденність за щастя миліш,
Що душа в егоїзму на службі
Розцяцькований матиме гріш...

Замість обширів знань неозорих,
Де у захваті творчість літа,
Звідкіля, розквітаючи в зорях,
Всеосяжна Любов вироста...

Два шляхи розлучилися в полі,
Змандрували у різні світи –
Замість того, щоб з доброї волі
Вдвох у Вічність врочисто іти...

* * *

Причалює вітер до берега трав,
Вслухається в мову таємну,
Та дощ награвать на сопілці почав
Мелодію тоскнущу і щемну,
І вітер не в змозі уже розібрати
Зелений причаєний шепіт –
Це струни землі невлучимо звучать,
Розносячи радості трепет.

* * *

Хтось мріє про блаженний рай
Та щастя прагне приручити,
Хтось від буття стомився вкрай
І не бажає більше жити,
А хтось миттєвістю живе,
На майбуття закривши очі,
Ще й пізнавать ніяк не хоче
Все розмаїття світове...
Та важко упізнати святого:
Не вельми щедрий на слова,
Він в серці тихо носить Бога
І світ любов'ю зігріва.

* * *

Кому присвячуємо день?
Собі? Родині? Людям? Богу?
А нами обрана дорога –
Куди й по що вона веде?

Як світ ми змінюєм щодня?
Насильством, заздрістю, журбою,
Брехнею, лінню – чи Красою,
Любов'ю, пошуком Знання?

Невже без мрій бездумно жить?
Чи Подвиг серцю недосяжний?
Де ж в грудях той вогонь відважний,
Що може Сонце засвітити?!

* * *

Чи не страшно, чи не сором
Жити без Мети –
Безкінечним коридором
В сутінках іти?

Може, краще розгадаєм
Загадку буття:
Де правдиву путь ховає
Лабіринт життя?

То жахливий, то принадний,
Світ летить крізь час.
Де ж та нитка Аріадни,
Що врятує нас?

Чи не Людяність ця сила,
Не Любов свята,
Що занедбана на ділі
Й на словах "зроста"...

Ще не страшно,
Ще не сором
Жити без Мети –
І похмурим коридором
До безодні
Йти???

* * *

Світ рухливий, хисткий,
 швидкоплинний,
 Та незмінні Основи Буття!
 Битва з тьмою ведеться невпинно
 В найрізніших ділянках життя,
 Кожен має свій вибір здійснити,
 Бо близький Справедливості час
 Й не балакати – а діло робити
 Перш за все вимагає від нас!
 Віра мертва без справ світлоносних,
 Не врятують нікого слова,
 Тож працюймо – на сонячних кроснах
 Скоро витчеться Ера Нова!

ЗАБУТА ЄДНІСТЬ

Сонцєобожнення світанків,
 Зірок ясних іконостас,
 Мечеті кам'яних огранків
 І квітів пагоди... А в нас –
 Кривава фанатизму повість
 Ієзуїтство слів несе,
 Бо себелюбство, а не совість
 Дорожче нам понад усе.

* * *

Зірки не знають привілеїв,
 Не знають їх птахи й гаї,
 Не відзначають ювілеї
 І дні народження свої.

Та їм буденність – невідома,
 Бо творчості щоденний шлях
 Виводить їх крізь біль і втому
 До щастя в мудрих небесах.

НАЙВИЩИЙ ІДЕАЛ

(акровірш)

Ідуть шляхами неба Зорі,
 Єдині в помислах своїх,
 Росте їх міць в сердечнім хорі
 Алмазним сяєвом для всіх.
 Рятує душі від зневіри,
 Химерну сутінь одміта –
 І осяйним орієнтиром
 Яскріє радість пресвята!

Співдружність Зір – непереможна:
 Великим Вчителем є кожна
 І вічним Учнем в той же час.
 Твориться подвиг пломенитий,
 Любов лікує рани світу
 Альтруїстично повсякчас...

* * *

"І це мине."
Соломон

Урветься біль.
Відквітне радість.
Втече розлука й прийде знов.
Надія – в відчаї розрадить.
На подвиг надихне Любов.

І смертне тіло вже згорає,
І буде втілення нове.
Вся Безкінечність –
Серце знає –
Лиш творчим пошуком живе.

Так еволюція буяє.
Суть вдосконалення сяйне –
Це шлях до Світла!
Все минає.
Та устремління – не мине.

* * *

Розцвіло багаття
Барвами казковими,
Сяє благодаттю,
Нотами бузковими.
То іскрить сопілка

Звуками яскравими –
То бринить, як бджілка,
Над нічними травами.
Цю красу розкішну
Слуха ціла Азія...
Грає Харі Крішна
Зоряну фантазію.

НОЛАНЕЦЬ

(акровірш)

Дивилися на генія кати,
Жахались так, немов це їм судилось вмерти...
Останній шлях земний – у вогнище ввійти,
Розкуті крила духу розпростерти.
До серця доторкались небеса,
Акорди полум'я космічного звучали –
Невидимих світів промінчаста краса
Обранця ясноподвигу вітала...

Безвічну Істину – вселюдську панацею –
Розкрили нам філософа книжки.
Учителю, міжзоряні ідеї –
Неопалима купина душі твоєї –
Осяяли прийдешність на віки!

* * *

Весняна райдуга-коса,
Весняні оченята сині.
Усе цвіте! Така краса
Творця вивищує в людині.

Душа летить у простір мрій,
Натхнення в світлі далі кличе!
Збагнімо зоряний сувій
Палким дерзанням, чоловіче!

КРІТ І КРОТЕНЯ (байка)

*"Знай, дитино, що земля –
Це все, що нам треба..."
(з сучасної пісні)*

"Знай, дитино, що земля –
Все, чого нам треба, –
Кротеняті Кріт мовля, –
І не прагни неба."

Не вмира жага знання
Всупір заборонці:
Дуже хоче Кротеня
Глянути на сонце.

Мріє, нудиться в норі
І собі говорить:
"Завтра я ще до зорі
Вилізу нагору!"

І таки втекло тихцем,
Визира назовні,
Де світанкових емблем
Барви пречудовні...

Раптом – вірите чи ні –
Кротеня прозріло!
Що це? В нього на спині
Виростають крила!

Тільце обриси міня –
Гармонійно, вдало.
Диво дивне! Кротеня
Ластівкою стало!

Вже летить в блакить ясну
І співа щасливо,
Славить долю чарівну,
Просторінь красиву.

Тут мораль така проста,
Тільки вибрати треба:
Найвеличніша мета –
Це... земля? Чи Небо?

* * *

Небес одухотворене обличчя
 Над полюсами древніх протиріч...
 О цілісне космічне споконвіччя!
 У Істину землян утаємнич,
 Несхитну, неповторну – і єдину
 На всі твої згуртовані світи!..
 Та Всесвіт мовить:
 "Лиш свята людина
 До одкровення може дорости.
 Тому свідомо сійте тільки Благо
 В ріллю недосконалого життя –
 Коли Любов розквітне і Відвага,
 Я вам відкрию книгу Майбуття".
 ...Небес одухотворене обличчя –
 Над полюсами марних протиріч,
 І сонця усмішка до Єдності нас кличе
 З полону недовірливих сторіч!

* * *

Оріон – це ж космічний метелик,
 Що небесним нектаром живе,
 І в очах його – стільки веселок
 Інтермеццо творять світлове!

О метелику мій вогнекрилий,
 Як же вдячно вбирає Земля
 Твій пилок, рятівний, розсаянілий,
 Що підступну пільму спопеля!

* * *

Навстоячки звикли дерева дрімати.
 Будинки заплющили очі свої.
 А вітер обвився круг білої хати,
 І сняться йому солов'ї.

Зненацька примружився вогник далекий,
 Бо погляд зорі ненароком зустрів...
 Усі ми записані в бібліотеку
 Найрізноманітніших снів.
 Там є різноколірні, є й чорно-білі,
 Є віщі й пригодницькі, дивні й прості,
 Крізь їх сторінки пливемо, мов крізь хвилі,
 Шукаючи смисл у житті.

А потім нас будить розхристаний ранок
 Для помислів чистих і сонячних дій,
 Бо знов розривається тиші серпанок -
 Між Світлом і тьмою спалахує бій!

* * *

Гойдався вітер на вершечку в'яза
 І здмухував хмарини аж за обрій –
 Одначе поступово, не одразу,
 Щоб показати всім, який він добрий.

Як стало вже несила прикидатись –
 Жбурнув у небо дощові хмарища,
 І грім став сердитись, а блискавка – сміятись,
 Бо вітер прагнув підстрибнути якнайвище...

СВЯТИЙ

Летить ясне проміння Серця
 На допомогу всім світам,
 Де Світло й тьма зішлися в герці,
 Де хаос бореться з Буттям.

Хоч як би скрутно і нестерпно
 В життєвій Битві не було,
 Вогонь Любові – невичерпний,
 Бо Серце – щастям розцвіло!

Воно приносить з безбережжя
 Скарби духовні нам усім,
 Відчувши творчий пульс Безмежжя –
 І власний пульс з'єднавши з ним!

* * *

Волошка – в житті, радість – у житті.
 Печаль пісна – та серце гріє пісня
 Й розірве пута смутку у путі,
 Де навісне зневірення нависне.

До знань дорога серцю дорога.
 Любов – свята. Замилування – свято.
 Про щастя сага в далечінь сяга,
 І час лата свої старезні лати.
 Цвіте блават – у житті, у житті!

* * *

Зірки – це вічні літери, сузір'я – то слова,
 Які складають речення галактик без упину
 В безмежній книзі Всесвіту, що без кінця трива,
 А люди прочитати з неї можуть лиш частину.

МОНОЛОГ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

*"А я несу із далечі
 Запалену свічу..."
 Богдан Кучер.*

Злетілось стільки галичі...
 Хай кряче досхочу,
 А я несу із далечі
 Запалену свічу!

Прокиньтесь, люди добрїї,
 Та відчиніть віконечко –
 Я вам несу з-за обрію
 Золотооке сонечко!
 Погрожуй, галич, карами,
 Ховайся в закарелки...
 А я несу над хмарами
 Усміхнену веселку!

Щоб тьму збороти повністю,
 Щоб День Добра прийшов,
 Несу з саможертвоністю
 Нев'янучу Любов!

ХОРТИЦЯ

Засмагла стежка бігла поміж трав,
Щоб упірнуть в жадану прохолоду,
Яку їй затінок гостинно обіцяв, –
Та з кручі враз... шубовснула у воду.

Стою на березі, де вічні валуни
Дали вікам обітницю мовчання,
І нерухомості, і світоспоглядання,
І захисту здобутків давнини.

Могутні схили – плечі пагорбів –
Застигли, стрімко здибившись, довкола.
Духмяним, пишним різнотрав'ям аж до брів
Позаростали їхні віщі чола.

Ці рідні пагорби – довершеність сама,
Немовби їх якийсь небесний скульптор
Створив іще тоді, як магми катапульта
Розкраювала землю жартома...

* * *

Зимовий дощ пройшов. А на гілках
Зависли краплі, мов блискучі бруньки...
Тріпоче сонце крилами, як птах,
І сипле пера – злотяні дарунки –
У жмені січня, в пригорщі вітрів,
У чашу серця, зорями окутую,
Де інкрустований осяяннями спів
Полум'яніє радістю набутою.
Священні світлощі, прозориста світлінь –
Зависли краплі, наче справжні бруньки...
І вже в душі весна – буяє голубінь
І воскресають квітів візерунки!

* * *

Ми всі народжені для щастя,
Бо Сонце шле світам Любов.
Квітуйте, помисли зірчасті,
Щоб день Майбутнього прийшов!

Бажаю щастя всій планеті...
Злітай, молитво, із долонь –
Хай заяскріють крила в леті
І трансмутуються в Вогонь!

ЗМІСТ	Стор.
1993 р.	
"Розквітли яблуні сузір'ями рожевими..."	3
"Вигравали вогнями зірки..."	3
"Скрізь, де око лиш сягає..."	4
"Сніг іде сніжинками-слідами..."	5
"Дощ шарпає клавіатуру даху..."	5
Хуртовина	6
Вихор	7
"Незнайомка пройшла гомінками полями..."	8
Час	9
Хмельниччина	9
День Землі	10
Геній	11
Чекання	13
Легенда	14
Доля	16
Алтайський світанок	17
"Гості неба вічно-величаві..."	17
Море	18
Музика	19
"Стрімко плине ріка..."	19
Зима	20
"Ясне небо та зорі..."	21
Весна – це рай	21
Забуте (тіні)	22
Водоспад	22
"Кульбабо мила, миротворче зілля..."	23

Небайдужість	23
1994 р.	
Згадка	24
Літо	25
"Перепілки пахнуть полем..."	25
Новорічна ніч	27
"Мрію про те, що колись після зливи..."	27
"Напни душі своєї паруси..."	28
Мета	28
"А рік спливає..."	28
"Як знайти ті слова..."	29
Осіньне прозріння	30
На щастя (пісня)	30
Літо мого дитинства	32
Натхнення Джека Лондона	33
Настільна лампа, включена опівночі	34
"Вкладає Ніч у двері Таємниці..."	35
В'язень	36
"Душу пронизує вітер холодний..."	37
Електричка	38
"Хочу лишитися юнкою..."	40
"Хмари – волосся ночі..."	41
Космея	42
Кам'яний слон з картини М.К.Реріха	
"Срібне царство"	44
"Життя не підвладне законам людським..."	45
Ми	46
Славутич	47

Етюд	47
Сповідь генія	48
Людина	51
Запоріжжя	52
Побажання	53
Чюрльоніс	55
Осінь	56
"Зелені зорі клена..."	57
"Дерева убрались в зелені плащі..."	58
Перше червня	59
"Місяць, мов коник, стрибнути зібрався..."	59
"Сіріє вечір..."	60
"Такі неторкані сніги..."	61
1995 р.	
"Співає зоряний прибій..."	62
"А вітер пада чайкою в Дніпро..."	62
"Шукай в собі весну..."	62
"Потисну долоню кленову..."	63
Прохання	64
"Сніжне пір'я..."	65
"Букети снів поставила у воду..."	65
"Дорога лягає під ноги сама..."	66
"Схилилось небо дуже низько..."	66
"Вечір гладив припишклу ялинку рукою..."	66
"Пиха вже з зими злетіла..."	67
"Нащо поділяти..."	68
"Холодні хвилі б'ють об горді скелі..."	69
"На світ цей ніч сподівана лягла..."	70

"Дощу краплини туляться до вікон..."	70
Суєта	71
"Цвітуть поля..."	72
Отаман (пісня)	73
На підвіконні	74
"Заходить сонце..."	74
"Бовваніє вечір ген на схилі..."	75
"Росте полин..."	75
"Казкове мереживо хвиль..."	76
"Нерозчесані трави сріблястоволосі..."	77
"Райдуга тиші..."	77
"Коли дощі ідуть на листя..."	78
Монолог Сну	79
"Погляну угору..."	79
"В ластів'їному дзьобику..."	80
"Сходами листя спустилось з дерев..."	80
Зорепад	81
"Спочивав нічний метелик..."	81
"Мабуть, сонця кругле щастя..."	82
"Перший грім – грань весни..."	82
"Дзвонили дзвоники..."	83
"Хмарка-білосніжка..."	83
Марна праця	84
"Сріблиться іній на лиці зими..."	84
"Ми люди вдень, вночі зірки..."	85
"В небесній колисці гойдаються зорі..."	85
"Сонце – фантаст..."	86
"Шипшину поруч гладить..."	86
"Недозріли слова..."	87
"Накрапає дощик..."	87

"На срібній тарелі неба..."	88
"За гриву Сонця ухопився День..."	88
Ользі Басистюк	89
"Снилось мені..."	89
"Народжуються зорі і зоринки..."	89
Пихатик	90
"Колучий куш, мов їжачок..."	91
"Злиняле небо сперлось на дахи..."	91
"Немає світла..."	92
"Коли був світ увесь з вогню..."	93
"Неначе день – людське життя..."	94
"Зманіжений вечір розлігся у полі..."	95
"Знов Сонце сміється за обрієм..."	95
"На сонячній полум'ї день догорає..."	95
"Між хмарин, мов між скель..."	96
"Вже холодно й калюжам..."	96
"Набундючився пень..."	97
Пригода	97
"Вітер шаснув у кущі..."	99
"Вітер прав хмарини в небі..."	99
"Зима сидить, на руки хука..."	100
"Причаївся блищик..."	100
"Вітер в клунок все збирає..."	101
"Летить у безвість біла заметь..."	101
"Вийшов вітер-вістивець..."	102
"Бурулька шморга носом..."	103
"Білі, неначебто леличі..."	103

1996 р.

Світ у кольорах	104
-----------------	-----

"День солодкий – ніч гірка..."	105
"Утікає дорога..."	105
"В жупані блискучім ходила роса..."	106
"Люблю ті ясени..."	106
"Вітер жбурляє віти в вікно..."	107
Час	108
"Ледь занурилось літо у осінь..."	108
"Ходить Сон в пальчатках темно-синіх..."	109
"Співучий день – достоту соловейко..."	110
"Щастя кометою в серце влітає..."	110
"Була Причина безпричинна..."	110
"В мені натхнення б'ється другим серцем..."	110
"Авжеж, навіщо нам кудись летіти?..."	111
"Не сплю. Остання ніч весни..."	112
Пісня зернятка	112
"День думку плекає гарячу..."	114

1997 р.

"На заляклі повіки будинків..."	115
"Пливе хмаринка-ластів'їнка..."	115
"Це ж горличка співає про весну..."	116
"Золотоочка з крильцями прозорими..."	116
Колискова для тиші	117
"Підвівся ранок і змахнув крильми..."	118
Прохання зірок	119
"Злетіло полум'я угору..."	120
"Вібрує небо саявом сонця..."	120
"Довгонога галінсога..."	121
"Світлячковість думок відкидаю..."	121

"Голуб біленький..."	122
"А небо зорями так лагідно іскриться..."	123
"Срібночолоий вітер..."	123
"Вогнистий коню звершень..."	124
Христос	125
"Ніч тоне, тоне в пінявій імлі..."	126
"Україно багатостраждальна..."	127

1998 р.

"У смарагдовій задумі..."	130
"Зіщулилась осінь в обіймах зими..."	131
"По кришталевих клавішах дощу..."	132
"Моїх думок палітра новорічна..."	132
"Зітхають, мерхнуть вечори..."	133
"Тонкі й прозорі мрії крила..."	134
"Повік не згасне у людей потреба..."	134
Про мою двомовність	135
"Хто в хаосі людських доріг..."	135
"Що ж тобі ближче..."	136
"Золотавії зорі ясніють крилато..."	137
"Веснонько мрійлива..."	137
"Люба зоре ясна..."	138
"Віншую тебе із народження днем..."	138
"І сонце гаптує промінням барвінкове небо..."	139
"Ворушать вусами авто..."	140
"Тільки не треба приземленим бути..."	141
"Зірка мружиться від саява..."	142
"Плаче трава під косою..."	143

"Флояра ночі замовка..."	144
"Хмари кучері прим'яли..."	144
"Не днина – лілея..."	145
"Два шляхи розійшлися у полі..."	146
"Причалює вітер до берега трав..."	147
"Хтось мріє про блаженний рай..."	147
"Кому присвячуємо день?..."	148
"Чи не страшно..."	149
"Світ рухливий..."	150
Забута єдність	150
"Зірки не знають привілеїв..."	151
Найвищий Ідеал (акровірш)	151
"Урветься біль..."	152
"Розцвіло багаття..."	152
Ноланець (акровірш)	153
"Весняна райдуга-коса..."	154
Кріт і Кротеня (байка)	154
"Небес одухотворене обличчя..."	156
"Оріон – це ж космічний метелик..."	156
"Навстоячки звикли дерева дрімати..."	157
"Гойдався вітер на вершечку в'яза..."	157
Святий	158
"Волошка - в житі..."	158
"Зірки - це вічні літери..."	159
Монолог Лесі Українки	159
Хортиця	160
"Зимовий дощ пройшов..."	161
"Ми всі народжені для щастя..."	161

ББК 84 Р6-4

066

УДК 882, 091-93

Літературно-художнє видання

**ОРЛЕНКО Світлана Геннадіївна
ПЛОМЕНИТЬ ОРІОН**

Редактор	Т.Деркаченко
Комп'ютерний набір та верстка	О.Сапуненко
Коректор	О.Артеменко
Художник	Г.Орленко

На першій сторінці обкладинки – копія картини Г.П.Орленка
“К звёздам. К дальним мирам”.

На четвертій сторінці обкладинки – копія картини
Г.П.Орленка “Горящее Сердце. Мать Мира”.

С. Орленко. Збірка поезій. Пломениць Оріон.

Запоріжжя. Видавництво ВАТ «Мотор Січ», 1999, – 169 с.

ISBN 966-7108-19-8

Видруковано видавничим комплексом ВАТ «Мотор Січ»,
папір Херох, система Херох Docutech 135, зам. 3063, 1999 р.

330068, Запоріжжя, 8 Березня, 15
тел. (0612) 61-42-49, 61-49-55

